

hêviya gel

Sal : 8
Hejmar : 42
Nisan - 1994

KARKERÊN HEMÛ WELATAN U GELEÊN BİNDEST YEKBÎN!

ZEKÎ ADSIZ VE KÛRDİSTAN ŞEHİTLERİNİ MÛCADELEMİZDE YAŞATACAĞIZ!

Zeki Adsız; İşkencehanede yiğitçe direnendi. Zeki Adsız sömürgeci faşist işkencecileri kahredendi.
Zeki Adsız acıların bileyi taşına bilinciyle vurandı. Zeki Adsız devrimci yurtseverlikte bir derya idi.
Zeki Adsız düşmanın beyninde patlayan bir volkandı. Zeki Adsız zulme karşı başkaldıran yiğit bir candı.
Zeki Adsız bir meşaleydi, özgürlük ve bağımsızlık yolunda karanlıkları aydınlığa ulaştırandı.
Zeki Adsız 35 milyon Kürt halkını inkar edenlere karşı mücadele verendi. Zeki Adsız Teorî ve Pratiği yaşamında birleştirendi.
Zeki Adsız Örgütlü mücadeleye, kolektif çalışmaya ve sosyalizme bağlı devrimci bir inançtı.
Zeki Adsız; Mücadelenin, deney ve birikimin, özgürlük ve bağımsızlık tutkusunun, direnişin ve savaşımın ateş çemberini aşmanın mimarıydı. Devrimci sosyalist kişilik, çöşku, irade ve cesarete örnekti.
Zeki Adsız Ulusal kurtuluş ve Sosyalizm mücadelesinde bir önderdi.
Zeki Adsız'ı ve tüm Kürdistan şehitlerini saygıyla anıyoruz.

17 Nisan 1990'da aramızdan ayrılan TSK Genel Sekreteri ve ORK Yüksek Askeri Konseyi Başkanı önderimiz Zeki Adsız'ı (K. Saleh) şehadetinin dördüncü yıldönümünde saygıyla anıyoruz. Devrimci önderleri anmak, onların anılarını yaşatmak; daha bir anlamlıdır ve sıradan ölümlerin anılmasına bu yönüyle de benzermiyor. Çünkü büyük önderlerin, askeri komutanların ardlarından bıraktıkları haklı, doğru ve sağlıklı mücadele hattının halkın kurtuluşunun kopmaz bir parçası haline gelmesiyle de özdeşleşiyor. Bu yüzden Zeki Adsız gibi değerli bir önderin, büyük bir komutanın yıldönümünü anmak daha bir anlam ve önem kazanıyor.

Kek Saleh yoldaş, mücadele tarihinin en verimli olduğu bir dönemde, özel olarak TSK ve ORK'nin ve genel olarak da, halkımızın bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinin O'na ve onun gibi değerli önderlere en fazla ihtiyaç duyduğu bir dönemde aramızdan ayrıldı. Bu nedenle Zeki yoldaşın beklenmedik bir dönemde aramızdan erken ayrılması; hem örgütümüz açısından, hem de halkımızın kurtuluş mücadelesi açısından büyük bir kayıptır.

Zeki Adsız yoldaş, Kürdistan halkının bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinde örgütlü ve aktif çalışmaya katıldığı 1974 yılından konuşma kabiliyetini sürdürdüğü 1990, 16 Nisanına kadar örnek bir kişilik olarak mücadelesini sürdürdü. Örgütlü mücadelede O'nun atılganlığı, cesareti, direngeniği, kararlılığı, sınır tanımaz özverili çalışması, fedakarlığı ve

[10.1.1948- _ _ _]

ZEKÎ ADSIZ (K. SALEH)
TSK GENEL SEKRETERİ
ORK AS KONSEY BŞK

başeğmezliği, gönüllü çareleri, disiplinli ve kolektif çalışmayı birleştirmesi; onurlu ve kısa yaşamının en uç özelliklerini oluşturuyordu. Kürdistan bağımsızlık ve özgürlük mücadelesini sosyalist bir teoriyle birleştiren Zeki yoldaş hem bir teorisyen, hem de bir eylem adamı olmasıyla büyük bir komutandı. O, mücadelenin değişen koşullarına göre kalemini silah, silahını da kalem olarak, hatta ikisini de birlikte kullanabilen bir üstünlüğe sahipti. O'nun bu üstün özelliği, temelini attığı TSK politik hatının yepyeni bir kişilikle, mücadelecî bir kişilikle ve yeni bir çığırda halkımızı zafere götürmenin mümkün olabileceğini vurguladı ve sürekli bunun mücadelesini yürüttü, önemli adımlar

attı, kuçumsenmeyecek mesafeler aldı. O, militan kişiliğiyle halkımızın kutsal davasına ölümü göze alabilecek derecede büyük bir vatan aşkıyla, davaya, mücadeleye bağlıydı ve yaşamının son anına kadar bunu pratikte de sergiledi.

Önderimiz Kek Saleh'in bir özelliği de güç-eylem birliklerine, cephesel birliğe ve siyasal birliklere önemli bir değer biçmesiydi. O'nun bu konudaki değerli çabaları Kürdistan'ın dört parçasından yurtsever güçlerin takdirini kazanmasına neden olduğu çok açıktı. O'nun sürekli savunageldiği düşünceleri; Kürdistan devriminin genel çıkarları önde tutularak, tüm ulusal demokratik güçlerin birliktelikleri bir zorunluluktur. Örgüt içi ve örgütler arası sorunlar, demokratik ve ikna yöntemleriyle çözümlenmeli ve her türlü tasfiyecî anlayışlar mahkûm edilmelidir diyordu.

Değerli önderimiz Zeki Adsız ve Urfan Alpaslan'dan öğrendiğimiz kararlı devrimci sosyalist tavrı koruyup, onların başeğmeyen mücadelesini sürdüreceğimizi, Kürdistan devrimi doğrultusunda, ulusal demokratik güçlerin genel çıkarlarını önde tutarak yeni başlatılan sosyalistlerin siyasal-örgütsel birliği ve cephe çalışmalarında üzerimize düşen görev ve sorumluluğu yerine getireceğimizi bir kez daha haykırıyor ve Zeki Adsız yoldaşın bıraktığı mücadele bayrağını yükseklerde tutacağımızı belirtiyoruz. Zeki Adsız, Urfan Alpaslan, Uludere, Yüksekova ve tüm Kürdistan şehitleri ölümsüzdür.

Nisan 1994

Tevgera Sosyalist A Kurrdistanê
(TSK)

HİLE VE ŞAİBELİ SEÇİM KOMEDYASI T.C. TARİHİ'NİN EN ANTI-DEMOKRATİK SEÇİMİ KÜRDİSTAN'DA SEÇİLENLER MEŞRU DEĞİLDİR!

Yerel seçimler yapıldı. T. C. tarihinin en hileli, en şaibeli ve en anti-demokratik olan bu seçimi bir komedyaya dönüştü. Kürt halkı bu seçimde, özgür iradesini kullanmadı. Kürt halkının desteklediği yurtsever-demokrat bir kitle partisi olan DEP seçimlere katılmadı. Devrimci yurtsever örgütler de bağımsız yurtsever adaylar çıkartamadılar. Onun için, Kürt halkı seçimlere katılmayarak boykot veya boş oy atma şeklinde sömürgeci T.C.nin anti-demokratik seçimlerini protesto etti.

Kürdistan'da seçimlere katılmayan, yada katılıp da beyaz oy atanların yüzdesi tüm partilerin Kürdistan'da aldıkları oydan fazlaydı. Diyarbekir'de yüzde ellinin-%50- üzerindeydi. Tunceli de %79 idi. Metropolde de, özellikle Kürtlerin yoğun olduğu şehirlerde boykot veya boş oy çıktı. Adana'nın Seyhan ilçesinde 97 bin boş oy çıktı veya oylar sandığa atılmadı. DEP eğer seçimlere katılsaydı, (ki katılmaması bizce yanlıştı. DEP Genel başkanı Hatip Dicle; Biz tek bir oy dahi alsak seçimlere katılırız demişti. Ayrıca DEP son anda seçimlerden çekildiği için diğer Devrimci Yurtsever güçler zamanlama bakımından bağımsız yurtsever aday çıkartma fırsatını bulmadılar. Aday olan bazılarının PKK'nın tehditiyle adaylıktan çekildikleri gerçeği de bir yana) oyların en az %50-60'ını alırdı. DEP aday gösterdiği birçok il, ilçe ve belde de kesin seçimleri kazanırdı. DEP seçimlere girseydi, Kürdistan'da bazı il, ilçe ve belde de kazanan MHP adayları veya koruyucu

başları, kesin kazanmazlardı. Bazı il, ilçe ve belde'lerde diğer adaylar çekildikleri için, meydan faşist MHP'ye ve hain koruyucu başlarına boş kaldı. Eğer DEP seçimlere katılsaydı seçim sonuçları bu şekilde olmazdı. Örneğin: Tunceli'nin Ovacık ilçesinde tüm adaylar çekildikleri için aday olarak sadece faşist MHP'nin adayı kalmıştı ve bu MHP adayı seçimi 55 oyla kazandı. Birçok yerde adaylar %5 veya %10'luk bir rakamla adaylıkları kazandılar. Diyarbekir'de Refah Partisi(RP) adayı %12'lik oyla seçimleri kazandı. Bu tablo da açıkça gösteriyor ki Kürdistan'da Belediye başkanı seçilenler meşru değildiler.

Türkiye genelinde, bu seçimlerde sandıktan hile ve şaibe çıktı. Mühürlü seçim pusulaları çöplüklerde bulunuluyor. Birçok yerde RP'li sakallılar ve MHP'li sivil faşistler seçim sandıkları kaçırmak bazı sandıkları yaktılar, bazılarını değiştirdiler. Seçimlerde kaybetmiş SHP şimdi tüm Türkiye'de seçimlerin iptali için yüksek seçim kuruluna başvurdu.

Bu yerel seçimlerde RP oylarını arttırdı. DEP'in yanlış politikası sonucu Kürdistan'da diğer burjuva partilerine göre en çok oy alan RP oldu. Kürdistan'daki Belediye'lerin ezici çoğunluğunu da RP aldı. Ama, RP iktidar olabilecek oranda oy almadı.

SHP ise çok oy kaybetti. SHP'nin kaybı, Kemalizm'in iflasydı. Kemalizm mezara gömülüp üzerine rahmet okutuldu. DYP, Madam Çiler'i vitrin olarak kullandı, kullanıyor. T. Çiler, kanlı dişleriyle seçim meydanlarında Kürt halkına karşı düşmanlığı körükledi. «Bize

vereceğiniz her oy PKK'ya (Kürtlere bn.) birer kurşun olup sıkılacaktır.» propagandasını öne çıkarttı. Sivil faşist MHP ve Neo-faşist DSP'de seçim öncesinde ve seçim propagandalarında sürekli ırkçı, şoven bir söylemle Kürt halkına saldırarak, Türklerin şoven milliyetçi duygularını kabarttılar ve oylarını yükselttiler. RP'yi ise devlet ve özellikle Özel Savaş Kurmayları desteklediler. Kürdistan'da devlet RP'yi bir alternatif olarak sahneye çıkarttı. Kürdistan'da iflas eden T. C. devleti başka bir seçenek bulamadığı için RP'yi öne çıkartarak, Kürt halkını devletle uyum içerisine sokma çabası içerisindedir.

Kendisine Sosyalist diyen, ama özünde Kemalist ve Sosyal Şoven olan Perinçek'in İşçi Partisi(IP) ve eski TIP, TSİP, TKP karmasından oluşan Sosyalist Birlik Partisi (SBP) ise binde bir oy aldılar. Doğu Perinçek:«Emekçi kitlelerden oy almadık» diyor. Doğrudur. Eğemen Ulus Milliyetçiliğine, Sosyal Şovenizme karşı mücadele etmezseniz, işçi ve emekçileri, devrimci-enternasyonalist bir ruhla eğitmezseniz, tabi ki onlardan oy alamazsınız. Onlar gidip oylarını ANAP'a DYP'ye verirler. Bu iki sözümona sol parti Kürdistan'da, Kürt halkından da oy almadılar. Kürt halkı bunlara oy vermediği için haklıydı.

Hile ve entrika üzerine kurulu seçim komedyasına, en doğru cevabı Kürt halkı vermiştir. DEP ve bağımsız yurtsever adaylar seçimlere katılmadığı için, Kürt halkı boykot veya geçersiz oy atarak Türk devletini ve düzen partilerini red etmiş, sömürgeci burjuvazinin seçim oyunlarını protesto etmiştir.

1994 NEWROZ KUTLAMALARI

..... yıldan bu yana İrani halkların değişik biçimlerde kutlayageldiği ulusal bağımsızlık ve özgürlük sembolü olan Newroz yakın tarihimizde Kürdistanın dört bir yanında ve sömürgeci ülkelerin metropollerinde ve Avrupa'da daha anlamlı bir öz kazandırarak, halkımız ve onun siyasi örgütleri tarafından daha görkemli bir biçimde kutlanıyor.

Newroz sömürge ve parçalı vatanımızın kuzeyinde, sömürgeci T.C. nin tüm vahşet ve engellemelerine rağmen 1970'lerden bu yana siyasi örgütlerimiz tarafından kitlesel bir biçimde açık ve kapalı alanlarda ve dağbaşlarında kutlanmaya başlandı. 12 Eylül faşizminin tüm yasakları karşısında 1990'andan günümüze Kürdistanın her tarafında daha canlı ve hareketli bir şekilde kutlanıyor.

Ancak bu yıl(1994) bazı yanlış tavıralar Newroz'u kitlesel bir şekilde kutlanmaması için kitleleri ikna edemedi. Çünkü bu kazanım onlarca şehidin kanıyla elde edilmişti. Yurtsever insanlarımız bedenlerine kibrit çakıp ateş verdiler ve sömürgeci T.C. nin kolluk kuvvetlerinin mermilerine canlarını siper ederek bu kazanımı elde ettiler. Zira bedeli ağır kazanımlardan kitleleri vazgeçirmek, kabili mümkün olmuyor.

Özellikle sömürgeci T.C.nin NEWROZ'a sahip çıkıp onu "NEVRUZ" olarak kutlamaya kalktığı bir dönemde, sırf bu oyunu bozmak içinde olsa ülke (kuzey) zemininde ve metropollerde daha görkemli bir şekilde kutlanmalıydı. Nihayet DEP ve diğer bazı yurtsever kurum ve kuruluşlar için önemini farkına varıp Newroz'u kitlesel biçimde açık havada ve kapalı salonlarda kutladılar. Onbinlerce kitleyi bir araya getirebildiler, düşmanın oyununu boşa çıkardılar.

Halkımızı temsil eden örgütler ve halk kitleleri tarafından NEWROZ, ülkemizin Doğusunda da, her alanda görkemli bir şekilde kutlanıyor. Zaten İran gerici sömürgeci devleti İran ve Doğu Kürdistan'da 21 Mart'ın itibaren bir hafta resmi tatil yaparak Newroz'u kutluyor. Oradaki (Doğuda) vatan-

daşlarımız bu anlamlı günü rahatlıkla karşıyorlar ve istedikleri bir biçimde kutluyorlar.

Ülkemizin Güneyinde açlığa, sefaletle rağmen, vatandaşlarımız Newroz'u özgür bir biçimde karşıladılar ve kutladılar.

Newroz, yine ülkemizin Güney-Batısında siyasi örgütler ve kitleler tarafından, hep birarada kutlanıyor. Orada, Newroz geleneği öyle kök salmış ki, vatandaşlarımızla komşu olan Arap ve Ermeniler bile birer Kürt ailesi gibi komşularıyla bayramlarını kutluyorlar. Orada her şehir ve köyde bir alanda sabahın erken saatlerinden, akşama kadar yiyip-içip eğleniyorlar.

NEWROZ Avrupada; Avrupada Newroz kutlamaları, Alman devleti tarafından PKK'nın düzenleyeceği birkaç geceyi iptal etmesinin ve birkaç olumsuz olayın dışında, olumlu geçti.

TSK (Tevgera Sosyalist a Kurdistané) olarak, alınan karar gereği tek başımıza Newroz kutlamaları düzenlemedik. Ancak İsveç ve Danimarkada varolan ulusal kurumlarla Newroz kutlamalarını gerçekleştirdik.

19 Martta, İsviçre'nin Basel şehrinde Kürdistanî Cephe, İ-KDP, TSK, YEKBUN, T-KDP ve Sosyalist Platform(Kawa, KKP, TS, SG) olarak, Güney Kürdistan'daki anti-sömürgeci savaşta ailelerini kaybeden kimsesiz çocuklara yardım adı altında bir Newroz kutlama gecesi düzenledik.

Yine 13 Martta Almanya'nın Giesen şehrinde, sosyalistlerin birliği platformu olarak kutladık. Bilindiği gibi bu platformu, KUK-RNK, TSK ve YEKBUN oluşturmuşlar. Geceye katılım birtakım nedenlerden ötürü (yer vs.) beklenilenin altındaydı. Fakat program oldukça zengindi. Sanatçılar Ş.Perwer, C. Haco, Brader, N. Akbal, Ejder ve Dilşad saz ve sözleriyle kitleyi coşturdular. Davul zurna eşliğinde, Hollanda ve Frankfurt'tan gelen folklor ekipleri izleyicilerin beğenisini kazandılar.

Günün anlamı ve önemini bir arkadaş platform adına izleyicilere sundu. Giesen Belediye Başkanı, Alman Yeşiller Partisinden bir parlamenter ve değişik yabancı

kuruluşlarından gelen temsilciler kısa konuşmalarıyla Newroz'u kutlayarak, sömürgeci, gerici ve faşist barbarlığın zülmü karşısında direnen halkımızla dayanışmalarını belirttiler.

Gecenin en ilgi çekici konuşmacı misafiri Silopi belediye başkanı Levent TAYSUN'du. Ben konuşmacı dedim, konuşması bir şahıs tarafından okundu. Ve takriben 10 - 13 dakika kitle tarafından alkışlandı. Hepimizin bildiği gibi sömürgeci barbarlık öyle bir aşamaya vardırılmış ki, insanların dili dahi kesiliyor.

Şehir, ilçe, köy ve Mezra fark gözetmeksizin bombalayarak yıkan, onbinlerce insanı zindanlara doldurarak, işkence tezgahlarında sakat bırakan ve onlarcasını öldüren, onlarcasını idam sehplarına götüren, onlarcasını sokak infazlarıyla cezalandıran, faili devlet(onlar faili meşul diyor) cinayetlerine yüzlerce insanı kurban eden, toplu katliamlar gerçekleştiren, ölümlerimize saygı duymayıp çöplüklere atan, köylülere insan dışkısı yediren(Cizre-Cinébire-89) halkın iradesiyle seçilen, Kürt parlamenterlerinin suçları sadece Kürt olmak olan yedi parlamenterin apar-topar T. küçük MM'nin içinden sivil polisler tarafından gözaltına aldırın ve dokunulmazlıklarını(uluslararası yasaları hiçe sayarak) kaldıran sömürgeci faşist barbar T.C. devleti, bu insanları tutuklattı.

Bu vahşetin örneği dünyanın hiç bir yerinde görülmemiş. Tüm bu yaptıklarıyla hızını alamayan Türk devleti, insanlarımızın dilini dahi kesiyor. 1992 de, Diyarbakır'da gözaltında tutularak dilini kesiyorlar. Levent TAYSUN'un yapılan işkencenin hadi, hesabı yok. Halen çocukları başta olmak üzere, ailesinden onlarca insan tutkludur.

Ve yaşasın Newroz
Newroz kutlu olsun

**N.ÇEKDAR
ALMANYA**

SIYASİ VE ÖRGÜTSEL BİRLİĞİN NİTELİĞİ VE BİÇİMİ ÜZERİNE ORTAK SAPTAMALAR

Sosyalist birliğe doğru önemli adımlar atılıyor. TSK, KUK ve YEKBUN arasında sürdürülen sosyalist siyasal-örgütsel birlik çalışmaları önemli mesafeler kat ediyor. KUK, YEKBUN ve TSK "Siyasi ve Örgütsel Birliğin Niteliği ve Biçimi Üzerine Ortak Saptamalar" üzerinde anlaşarak, bunu bir basın bildirisiyle kamuoyuna açıklama kararı aldılar.

TSK, YEKBUN ve KUK sosyalistlerin siyasal-örgütsel birliğini kendileriyle sınırlı tutmuyorlar. Her üç örgüt, Kawa, Tékoşına Sosyalist ve PRK(Rızgari)ye resmi çağrı yaptılar. Bu güçlerle (eğer olumlu yanıt verilerse) resmi toplantılar-Birlik görüşmeleri-yapılacaktır.

Ayrıca, Nisan ayında Kuzey Kürdistanlı 12 Parti ve örgütün oluşturduğu Cephe platformunun toplantısı olacaktır. Hem sosyalist birlik, hemde Cephe toplantısı ile ilgili gelişme ve değerlendirmeleri Hévíya Gel'in gelecek sayısında okuyucularımıza sunacağız.

YEKBUN, KUK, TSK'nın ortak basın açıklamasını ve "Ortak Saptamalar"ını okuyucularımıza sunuyoruz.

YURTSEVER KAMUOYUNA

Eylül 1993'ten beri örgütlerimiz tarafından sürdürülmekte olan birlik çalışmalarının vardığı düzey konusunda yurtsever kamuoyunu bilgilendirmek istiyoruz.

Kamuoyuna sunduğumuz "SIYASİ VE ÖRGÜTSEL BİRLİĞİN NİTELİĞİ VE BİÇİMİ ÜZERİNE ORTAK SAPTAMALAR" yazısında görüldüğü gibi, örgütlerimiz birliğin niteliği, biçimi ve kapsamı konusunda ortak bir çerçevede anlaşmış bulunuyorlar. Bununla birlikte KUK/RNK, TSK ve YEKBUN arasında Eylül 1993'te başlayan sosyalistlerin siyasal birliği çalışması program, tüzük ve birliğe temel oluşturacak olan diğer siyasi belgelerin hazırlanması aşamasına varmıştır. Gelenen aşamada çalışmalar bu alanda yoğunlaştırılacaktır. Ancak, birlik çalışmaları birbirini tamamlayan iki yoldan, siyasi ve pratik yoldan, birlikte sürdürülecektir. Birliğin pratik sürecinin derinleştirilmesi için örgütlerimiz bir program çerçevesinde yurt içinde ve yurt dışında birlikte ve ortak iş yapmayı hedeflemişlerdir. Bu amaçla örgütlerimiz, bu süreçte duruma ve koşullara bağlı olarak gerekli gördükleri alanlarda ortak bazı örgütsel adımlar atmaya da kararlaşmışlardır.

KUK, TSK ve YEKBUN; içinde bulunduğumuz dönemde Kuzey Kürdistan'da sosyalistlerin siyasal birliği sorununu kendileriyle sınırlı olarak görmediklerini bu vesileyle burada bir kez daha kamuoyuna duyurmak istiyorlar. Örgütlerimiz, sosyalistlerin siyasal birliği platformunun genişletilmesi gerektiğine inanıyor ve bu inançla diğer sosyalist güçleri de bu süreçte yer almaya çağırıyor. Örgütlerimiz, bu alanda girişimci olacak ve kendilerine düşen görev ve sorumluluklarını yerine getireceklerdir.

Bundan sonra da birlik çalışmaları süreciyle ilgili olarak kamuoyuna gerekli açıklamalarda bulunulacaktır. 4 Nisan 1994

RNK/KUK TSK YEKBUN

"ORTAK SAPTAMALAR"

2000'li yıllara varmakta olduğumuz bu tarihsel dönemde ülkemiz Kürdistan hala dört parçaya bölünmüş uluslararası bir sömürge statüsündedir. Kürt ulusu parçalanmış gerçekliği ve ulusal-demokratik haklarından yoksun oluşu ile dünyada örneği ender görülen uluslardan biridir.

Bu durum Kürt ulusu için tarihsel bir kader değildir. Kürtler 100 yılı aşkın bir süredir özgürlük ve bağımsızlıkları uğruna mücadele vermektedirler. Bu mücadele bugün de Kürdistan'ın her dört parçasında değişik düzey ve biçimler altında devam etmektedir. Güney Kürdistan'da halkımız özgürlüğün şafağını yakalamış bulunuyor. Bu, Kürt ulusunun bugünü ve geleceği için tarihsel ve toplumsal önemi büyük olan bir gelişmedir.

Kuzey Kürdistan'da ise sömürgeci T.C. halkımız üzerindeki baskısını "topyekün savaş" düzeyine yükseltmiştir. Buna rağmen, halkımızın ulusal kurtuluş mücadelesi durmamış ve yeni bir aşamaya girmiştir. Gelenen aşamada ulusal hareket toplumuzun her sınıf ve tabakasından yurtsever kesimleri kapsayan geniş boyutlar kazanmaktadır. Ulusal hareket saflarında çok belirgin bir durum kazanmamış da olsa her toplumsal kesim kendi siyasal değerleri ve buna uygun çabaları ile bu sürece katılmak eğilimindedir. Kuşkusuz, Kuzey Kürdistan ulusal kurtuluş hareketi saflarında "Bağımsız Birleşik Demokratik Kürdistan" hedefini savunan güçlerden, Kürt ulusu için belli bazı ulusal-demokratik hakları talep eden çevrelere kadar, her yurtsever güç ve çevrenin bu mücadele içinde yeri vardır ve olmalıdır. Kendi politik örgütünü oluşturma ve ulusal mücadele sürecinde kendisini politik olarak ifade ve temsil etme her toplumsal kesim için doğal bir haktır. Dünyadaki ve bölgedeki gelişmelerin de yoğun etkisi altında yurtsever, devrimci-demokrat ve sosyalist güç ve çevrelerde ideolojik, politik ve örgütsel yönelim bakımından yeni bir saflaşmaya doğru gidilmektedir. Tüm bunlar önemli gelişmelerdir. Bu gelişmelerin siyasi ve örgütsel düzeyde yaratacağı sonuçlar şimdiden hesaba katılmalıdır.

Kuzey Kürdistan ulusal kurtuluş hareketinin bu yeni aşamasında sosyalist güçlere, geleceğini bu güçlere bağlayan ve çıkarlarını onlarla birlikte davranmada görenlere, tarihsel bir rol düşmektedir. İçinde bulunduğumuz süreç bu güçler açısından yeni görev ve sorumluluklarla dolu olan bir süreçtir. Kuzey Kürdistan devriminin doğru, kararlı ve emekçi kesimlere dayanan ve onların çıkarlarını temel alan bir yolda gelişmesi bu güçlerin siyasal ve örgütsel birliklerini sağlayarak ulusal hareket

ORTAK SAPTAMALAR

içinde kendi etkin alternatiflerini oluşturup, sürece müdahale etmelerine bağlıdır.

Çok geniş bir potansiyele rağmen, değişik örgüt, parti ve gruplar içinde yeralan sosyalist güç ve kadrolar dağınıktırlar ve bu nedenle sürece radikal bir temelde daha etkin müdahale edebilecek durumda değildirler. Sosyalizme inanan ve Kuzey Kürdistan ulusal kurtuluş hareketine bu perspektiften bakan örgüt, parti, grup, çevre ve kadroların ortak bir programda bir araya gelerek örgütsel birliğe varmaları sürecin dayattığı tarihsel bir görevdir. Sosyalist güçler etkin bir konuma gelerek bugün için müdahaleci olmak ve 2000'li yılların programını yapmak zorundadırlar.

Bu anlayış ve inançla bir araya gelerek belli bir süredir görüşmelerini sürdüren örgütlerimiz; siyasal/örgütsel birliğimize temel olacak aşağıdaki noktalarda görüş birliğine varmışlardır.

1)- Örgütlerimiz; sosyalizme inanan, işçi sınıfı ve emekçi kesimlere dayanan ve onların çıkarlarını esas alan yeni bir siyasal birliğin yaratılmasını amaçlamışlardır. Bu birliğimiz, Kürdistan'da ulusal kurtuluşun sağlanması ve demokratik bir toplumun yaratılması gibi temel, tarihsel görev ve sorumlulukları yerine getirmeyi öngören yeniden bir yapılanmanın ifadesi olacaktır.

2)- Siyasi birliğimiz yukarıda belirtilen çerçevede bir partinin yaratılmasını hedeflemekle birlikte; bunun biçimi, işleyişi ve program hedefleri Kuzey Kürdistan toplumunun içinde bulunduğu ekonomik, sosyal ve kültürel gelişme düzeyi; ülke ve ulus olarak parçalanmışlık ve bunun getirdiği sorunlar; ulusal kurtuluş hareketimizin özgül koşulları; uluslararası koşullar ile toplumumuzun nesnel ve düşünsel birikim ve gereksiniminin ışığında belirlenecektir.

3)- Birliğimiz, Kuzey Kürdistan ulusal-demokratik hareketinin bütünseliği içinde, bu birliği oluşturan örgütlerimizin tarihsel mirasçısı olduğunu belirtir. Bundan hareketle, söz konusu tarihin politik perspektifleri, örgütsel yapılanması ve mücadele anlayışına eleştirel bir yaklaşım ile çıkarılacak dersleri günümüzün deney ve birikimiyle bütünleştirerek yeni bir senteze varmak amaçlanmaktadır. Bu nedenle de, birliğimiz, ulusal kurtuluş mücadelemizde yeni bir dinamizmin yaratılması olarak anlaşılmalıdır.

4)- Örgütlerimiz, siyasi ve örgütsel birlik için temel ilke ve hedeflerde birleşebileceklerine inanmaktadırlar. Bununla birlikte, örgütlerimiz ideolojik/politik konularda olası ayrılık noktalarının birliğin pratik gelişme süreci ve birliğin hukuksal ifadesini oluşturacak olan ortak platformalarda çözülebileceğine inanmaktadırlar.

5)- Örgütlerimiz, siyasi ve örgütsel birlik için program ve tüzükte anlaşmanın, temel olmakla birlikte tek başına yeterli olmadığına inanmaktadırlar. Bu nedenle de, siyasal birlik sürecinde, üyelerimizin kaynaşması ve bütünleşmesini sağlamak için pratik çalışmaların her düzeyde yakınlaştırılması gerekiyor. Ancak böylece yeni bir siyasal yapıda sentezleşip organik bir bütünselliği sağlayabileceğimize inanıyoruz.

6)- Siyasi ve örgütsel birliğin, bu amaca yönelik olarak örgütlerimiz tarafından başlatılan çalışmanın ve yaratılan olumlu zeminin bizimle sınırlı olmadığını özellikle belirtmek isteriz. Sosyalistlerin birliğine inanan ve bu yolda çaba içinde olan diğer tüm güçlere tarihsel görev ve sorumluluklar düşmektedir. Bu konuda çalışmalarımız sürecinde üzerimize düşen görev ve sorumluluklarımızı yerine getireceğiz.

7)- Ulusal kurtuluş ve demokratik toplum yaratma mücadelemizin çetin ve çok boyutlu gerçeğinden hareket eden Birliğimiz, silahlı mücadele dahil tüm siyasal mücadele araçlarının kullanılmasının gerekliliği ve meşruluğuna inanır. Bu nedenle de, koşullara uygun olarak mücadelemizin gerektirdiği tüm araç ve yöntemlerin bir bütünlük içinde yaratılması ve kullanılmasını başarının ön koşulu sayar.

8)- Ülkemizin parçalanmış siyasal ve tarihsel gerçeğinden hareket eden Birliğimiz, diğer parçalardaki ulusal kurtuluş güçlerinin, Kuzey Kürdistan ulusal demokratik devriminin stratejik müttefikleri olduğunu tespit eder. Kürdistan'ın tüm parçalarındaki ulusal güçler arasında sıkı bir koordinasyon ve işbirliğinin gerekliliğine inanır ve bunun için çaba sarf eder.

9)- Kuzey Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketinde birlik sorunu çok yönlü ve değişik düzey ve biçimlerde gündeme gelen bir sorundur. Bu bağlamda Kuzey Kürdistan'da var olan yurtsever ve demokratik güçlerin en geniş ulusal birlik platformunun yaratılması sürecin dayattığı acil görev ve sorunlardan biridir. Birliğimiz, Kuzey Kürdistan'daki tüm yurtsever güçlerle iyi ilişkiler içinde olacak ve bu güçlerin en geniş düzeydeki birliği yolunda atılmış adımların amacına uygun biçimde başarıya ulaşması için üzerine düşen görev ve sorumluluklarını yerine getirecektir.

**TSK Delegasyonu
YEKBÛN Delegasyonu
KUK/RNK Delegasyonu**

MARKSİZM VE SOSYALİZM YAŞIYOR

— Cihan DİLŞAD —

Bundan 111 yıl önce, 14 Mart 1883'te büyük düşün insanı Karl Marx öldü. Ama Marksizm halen yaşıyor. Marksist ekonomi politiğin, diyalektik ve tarihsel materyalizmin yaratıcısı ve kapitalizmin eleştiricisi olan Karl Marx'ın bıraktığı düşünsel miras bugün de yaşıyor. Karl Marx'ın dün söyledikleri bugün de geçerlidir. Onun ezilenlere gösterdiği yol, bugün de en doğru yoldur. Marx'ın yolu toplumların değişim ve gelişim yoludur. Devrimci bir yol'dur. Bilimin yoludur.

Marxist yoldan çar edenler, döneklilik yapanlar, liberalleşenler, Marksizmin bilimsel teorisine yönelik hiç bir ciddi eleştiri yöneltilmemişler. Gerek sosyalizmden dönenler olsun, gerekse burjuva ideologlar olsun, Marksizmin kapitalizme yönelttiği eleştirilere inandırıcı cevap verememişlerdir.

Ne yazık ki, Marksizm adına yola çıkanlar, Marksizm adına akıllamaz hatalar yaparak sosyalizmi iç çöküşe götürdüler. Bilindiği gibi Doğu Avrupa ve Sovyetler Birliği'nde kapitalizme dönüş olayı yaşandı. Eski sosyalist ülkelerde yaşanan olaylar ve Marksizm adına yapılan hataların esas kaynağı çok eskilere dayanıyor. Bu ülkelerdeki sorunlar birgünde çıkmadı. Stalin döneminin pir u pak, tertemiz göstererek, herşeyi, tüm kötülükleri Krusçev döneminden başlatmak yanlıcıdır.

Var olan sosyalizmlerde vuku bulunduğu gibi, milletin bakalına, çakalına, atölyesine, küçücük toprağına vb. kamulaştırma adına el koyan bir sistem, sayısı hiç te az olmayan bu yığınların tepkisi ile karşılaşmaya ve sonuçta demokrasiyi tirpanlamaya mahkumdur.

Sosyalizm burjuvazi ile çelişki içinde bulunan yığınlara demokrasi vaad eder. Bu yığınlar hiç kuşkusuz devrimde işçi sınıfının itifaklarıdır. Sovyetler Birliğinde işçi-köylü itifakı köylülüğe uygulanan dayatmacı politikalar neticesinde bozuldu ve sonuçta, bu itifakın iktidar organları olan Sovyetler asıl işlevini bütünüyle yitirdi. Tarihsel gelişim süreci içerisinde bürokrasinin yoğun bir şekilde gelişip, göçlenmesi ve ekonomiye ilişkin sekte politikalar, devrimin ilk başta sahip olduğu yığınsallığı yitirmesinde rol oynadı. Stalin; «Küçük üretim her an her saniye burjuvaziyi doğurur.» diyerek küçük üretimi ve küçük üreticileri direk olarak devrimin karşısına aldı. Sonuçta ne oldu? Milyonlarca insan devrime yüz çevirdi. Köylülük bütünüyle yabancı olduğu kolektifizme sevk edildi. Sonuçta ne oldu? köylüler şehirleri yiyeceksiz bıraktılar. Yığınların tepkisi genişleyip eyleme dönüşmeye başladığında ise arpayı yiyen sosyalist demokrasi oldu.

Sosyalizmin ekonomisi, direk olarak devrimden sonra itifakların sürmesine ve yine direk olarak sosyalizmin ekonomisine bağlı bir sorun. Ortadan kaldırmaya çalıştığımızla belli bir süre birarada yaşamak zorunda olduğumuzun farkına varmamız gerekiyor. Bankalara, fabrikalara, büyük toprak sahiplerinin topraklarına el konulması, toplumun çok küçük bir kesiminin mülksüzleştirilmesi anlamına geliyor ve bu demokrasinin ilk adımı olması süretiyle son derece gerekli. Fakat çoğunluğun mülkiyetinin kamulaştırılması ise çok daha

başka bir sorun. Bunun kısa zamanda, düşünülmeden ve metodsuz olarak hayata geçirilmesi yığınları en sonunda devrimle karşı karşıya getirecektir. Sosyalizmin demokrasisi, ancak sosyalizmin ekonomisine ilişkin sağlıklı sonuçlara varıldığında gerçekleşebilir.

Troçkizme kaymadan Stalin tipi sosyalizm ile araya kalın bir sınır çekmek gerekiyor. Bugüne kadar tüm dünyanın sosyalist hareketleri sosyalizmin Stalin tipi inşasını perspektiflerinin en uc noktasına koyarak, ekonomik inşayı her türlü gelişim ve ilerlemenin temel unsuru olarak ele aldılar ve bilinen duruma düştüler. Gerçi eski sosyalist ülkelerde bu perspektif özellikle 60 ve 70'li yıllarda belli bir ekonomik büyümeye neden oldu, ama bu ekonomik büyümenin faturasını sosyalist demokrasi ödedi. Sonuçta ise ekonomik gelişim doğal olarak sürekli kılınmadığı gibi, bu alanda kapitalist ülkelerin de gerisinde kalındı. Çünkü insan ihtiyacını (kar değil) karşıladığı idia edilerek yapılan üretim, insanların ihtiyaçlarını karşılamaktan da uzaktı. İnsanlar ürettikleri malın bile sahibi olamadığında, artık "sosyalist anavatan" ajitasyonu ile üretimi artırmanın olanağı kalmadı.

Tarihsel geçmişin derinliklerinden sözlüş gelen sosyalizmin bu sorunları doğru bir yöntemle giderilmediği için, sosyalist ülkelerdeki kapitalizmin yolcularının ekmeğine yağ sürüldü. Ve bilinen bugünkü noktaya varıldı. Kapitalizme dönüş yapan bu eski sosyalist ülkelerde iflas eden "Reel Sosyalizm" diye tabir edilen bürokratik sosyalizm modeli ve parti diktatörlüğüdür.

Her geçen gün daha da gelişen ve olgunlaşan Marksist bilimsel sosyalizm yaşıyor. Yeryüzünde ulusal baskı ve sömürgeci zulüm var oldukça ulusal kurtuluş savaşları olacaktır. Kapitalist sömürü varoldukça sosyalizm için mücadele varolacaktır.

YAŞASIN ULUSAL KURTULUŞ
VE
SOSYALİZM MÜCADELESİ

PARTİ SORUNU ÜZERİNE

Giriş

Sömürgeci TC devletinin Kuzey Kürdistan halkına karşı topyekün bir sömürge savaşını sürdürdüğü ve halkımızı bir bütün olarak potansiyel suçlu ilan ettiği, ülkemizi baştan başa adeta bir kan gölüne çevirdiği bir dönemde yaşıyoruz. Böyle ciddi, karmaşık, hassas ve yeni birçok gelişmelere gebe olan bir dönemde parti sorununu irdelememizin birçok somut nedenleri var kuşkusuz. Günümüz koşullarının nesnel gerçeklikleri bir bütün olarak gözönünde bulundurulduğunda; parti sorunu üzerine kaleme aldığım bu yazının çerçevesinden de görülebileceği gibi böylesine ciddi ve halkımızın ulusal bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinin geleceğini yakından ilgilendiren sorunların irdelenmesinin gerekliliği ve zorunluluğu rahatsızlıkla görülecektir.

Kuzey Kürdistan işçi sınıfının, onun en yakın temel bağlaştığı olan yoksul köylülüğün ve geleceğini sosyalist bir toplumda gören diğer emekçi yığınların siyasal öncü müfrezesi olarak ele aldığım parti sorunu; günümüzde yeni bir siyasal sürecin başlangıcı sayılan sosyalistlerin siyasal birliği konusunda radikal bir alternatifin yaratılmasını hedefleyen çalışmaların önemli ve temel teşkil edecek kimi sorunlarının günışığına çıkarılmasında yardımcı olacağı inancıyla bu yazının yayınlanmasına öncelik verdim. Yazı, bir bütün olarak yeni sürece denk düşecek sosyalist diyasal birlik alternatifinin yaratılmasında parti sorununun ideolojik, politik ve örgütsel perspektiflerinin netlik kazanmasına yardımcı olmayı hedefliyor. Aslında bu yazı, bir kitap halinde yayınlamasını düşündüğüm "Kürdistan'da Kişilik ve İttifaklar Sorunu" adlı çalışmamın bir bölümünün ufak bi kesitini oluşturuyor. Bu bölümün bir kesitini alıp küçük bir ilave yaparak, sosyalist-yurtsever kamuoyuna sunmayı yararlı gördüm.

Parti sorununun kimi temel yönlerini irdelemeyi amaçlayan bu yazı; aynı zamanda K. Kürdistan'da son yirmi yıllık örgütlü mücadele pratiğinin ortaya çıkardığı öğretici derslerin bir sentezini de içeriyor.

1970'li yılların ortaları, K. Kürdistan'da ayrı odaklarda yeni örgütlenme adımlarının atıldığı bir dönem olmasıyla dikat çekicidir. Yeni örgütlenme çalışmalarının yapıldığı bu dönem, aynı zamanda Kürt toplumunda politik ayrışma ve saflaşmanın da başladığı bir dönemdir. Bu dönemde temelleri atılan siyasal örgütlenmelerin kimilerinin kendini işçi sınıfının "biricik" ve "tek" partisi olarak tanıtmaya çalıştığı biliniyor. Bunların sosyalist tandanslı oldukları, sosyalizmden şu veya bu ölçüde etkilendikleri de kuşku götürmez bir gerçekliktir. Bu siyasal yapılanmaların gerek yayın bazında, gerekse propaganda-ajitasyon ve örgütlenme bazında yürüttükleri çalışmalarla Kürt toplumuna ulusal ve toplumsal bilinç taşıdıkları; bu yönde kayda değer önemli çalışmalar yaratılarak kitlelerin uyanışını sağlayıp

küçümsenmeyecek büyüklükte önemli bir potansiyel oluşturdukları da yine tartışma götürmez gerçekliklerdir. Bu, madalyonun bir yüzüdür kuşkusuz. Madalyonun daha önemli olan diğer yüzü ise, konumuz açısından canalıcı önemliliktedir. Bu yüzde görülen ve kendini pratik yaşamda da gösteren tablo ise; işçi sınıfı ve sosyalizm adına yola çıktığını iddia eden ve kendilerini " biricik sosyalist parti" , "tek öncü parti" ya da "proleter devrimci örgüt" olarak tanıtıp lanse edenlerin, özünde işçi sınıfı hareketini sağlı ve "sol" lu olarak bölen ve birer sapma niteliği taşıyan küçük- burjuva devrimci yurtsever örgütler olmalarıydı. Kürdistan'a ulusal ve toplumsal bilinç taşıma konusunda önemli bir işlev gören bu güçlerin, Kürdistan'ın özgül sömürge yapısına uygun bir örgütlenme ve mücadele hattını oluşturamadıkları gerçeği de bizzat pratik yaşam tarafından sergilendi. Bunun en açık ve tartışmalara yer vermeyecek netlikte olan örneği ise, Kürdistan işçi sınıfının halen içinde bulunduğu öznel ve nesnel durumudur. Eğer Kürdistan işçi sınıfı belirli bir politik örgütlülük durumuna gelememişse ve ulusal hareket içinde kendisine düşen görevi yerine getirememişse, bu bir tesadüf olmadığı gibi kader de değildir. İşçi sınıfı adına en fazla konuşanlar ve sözümona politika yapanların bile işçi sınıfı içinde elle tutulur belirli bir örgütlenme yaratamamaları oldukça öğreticidir. Demek ki salt işçi sınıfı adına konuşmak, politika yapmak; işçi sınıfını örgütleyebilmeye ve mücadeleye çekebilme yetmiyor.

Yukarıda kısaca değindiğimiz 70'li yılların yeni örgütlenmelerinin bu özelliklerinden ötürü 12 Eylül askeri faşist cuntası iktidara el koyduğunda; mevcut yapıların hemen tümü hazırlıksız yakalandı. Doğru ve düzenli bir geri çekilmeyi bile ne yazık ki başaramadıklarından, tümü kan kaybına uğradılar. Bu konuda deyim uygun düşerse, cunta karşısında herkes kendi nasibini aldı. Şüphesiz bu bir kader değildi, olamazdı. Fakat mevcut olan yapıların örgütlenme malzemeleriyle de başka türlü davranılması zaten düşünülemezdi. O dönemler varolan siyasal yapıların bünyelerinde taşıyageldikleri ideolojik, politik ve örgütsel sorunlar, eksiklikler, hatalar ve yetmezlikler; 12 Eylül darbesiyle birlikte kendini daha yakıcı bir biçimde göstermeye başladı. Diğer bir deyişle 12 Eylül rejimi; siyasal yapılardaki mevcut örgütsel ve politik sorunların günışığına çıkmasına ivme kazandırdı ve akabinde bilinen nedenleriyle örgütsel bölünmeler, parçalanmalar başgösterdi. Bunun sonucunda da yeni sürecin dayattığı yeni perspektifler ışığında yeni arayışlar ve bunun uzantısı olarak yeniden örgütlenmeler kendini gösterdi. Yeni arayışların beraberinde getirdiği yeni örgütlenmelerin başlattığı süreç ise, henüz durmuş değildir ve bir bakıma da ele aldığımız yeni parti arayışı irdelenmesi de işte sözünü ettiğimiz böyle bir sürecin dayattığı somut koşullardan kaynaklanmaktadır. Ve gelinen

aşamada geçmişin çok özlü ve kısa bir irdelenmesi gözönünde bulundurulduğunda; yıllarca illegalizm adına legal marksçılık yapılarak, çalışmaların odak noktası yayıncılık ve dernekçilik çerçevesine hapsedilerek; parti programları çekmecelerde saklanılarak halkın, geniş emekçi yığınların hedefsiz bırakılması ve gevşek ya da deyim uygun düşerse ülkemizin somut koşullarına hiç uymayan naylon örgütlenmelerle Kürdistan Ulusal Demokratik Devrim mücadelesi gibi son derece ciddi ve ağır bir yükün altından kalkılamayacağı, çok acılı ve öğretici deneyimlerle ortaya çıktı. Bu gerçeklik artık tartışılmaz bir nitelik taşıyor.

Elbette biz burada geçmişin üzerine tamamen bir çarpı işareti koymuyoruz ve inkarcı bir mantığa kendimizi teslim etmiyoruz. Günahıyla, sevabıyla, eksikleriyle, yanlışlarıyla, olumlu ve olumsuz yönleriyle geçmişin tüm değerlerini olduğu gibi objektif bir şekilde görmek; onu olumlu yönleriyle sahiplenmek ve olumsuz yönlerinden önemli ve öğretici dersler çıkararak gelecekle olan aralarındaki zorunlu ve gerekli olan köprüleri kurmaktır.

"Devrimcilerin en büyük öğretmenleri, en iyi öğretmenleri beklenmedik belalardır. Ancak 'beklenmedik belalar'ın gün ışığına çıkardığı sorunların değişik yönleri ve aralarındaki bağlantılar görülebilir, izlenen yöntem ve politikanın kendi deneyimlerinden gerekli dersler çıkarılabilir ve radikal müdahalelerde bulunabilirse anılan belalardan onların öğreticiliğinden gereği gibi yararlanılabilir." (1)

"Devrimci partilere ve devrimci sınıfa, son derece yararlı bir tarih diyalektiği veren siyasi savaşı yılmadan onlara anlatan ve öğreten dersi veren de bu büyük yenilginin kendisidir. İnsan gerçek dostlarını felaket anında tanır. Yenilgi yılları iyi bir okuldur." (2)

Aldığım bu pasajlar, yıllar önce Kastro'nun ve Lenin'in söylediği bu tarihi sözler, sanki bizim toplumumuzda yaşanan gerçeklikler için söylenmiştir. Çünkü geçmişte bizde yaşanan ve halen de belirli yapılarda kendini devam ettirebilen bu gerçeklikler; kimileri açısından öğretici olduğu halde, yaşanan sürecin gözlere batırıldığı gerçeklerin değerlendirmesini yapmaya bir türlü yanaşamayanlar için ise bir değer ifade etmedi, etmiyor. Halen sürece inatla ket vurmaya çalışan ve acılı yenilgi sürecinin bizlere dayattığı gerçekleri bir türlü görmek istemeyen küçük burjuva yapılanmaların somut durumları ise ortadadır. Ancak daha sonra asıl parti sorununu irdelediğimiz ilgili bölümlere ilişkin olarak sorunu değişik boyutlarıyla ele alacağız. Aşağıda parti sorununda görüleceği gibi böyle bir sorunu irdelediğimizde, yepyeni bir anlayış ve yepyeni bir insan ruhuyla sorunu ele almak gerekiyor. Bunun için de özellikle geçmiş yanlışlıklardan öğretici dersler çıkarmamız ve yeni bir ufukla soruna yaklaşmamız gerekeceği çok açıktır. Elbetteki böyle bir yaklaşımla sorunu irdelediğimizde; öncelikle duygusallığı bir tarafa bırakmamız, eski anlayışlarda inat etmememiz ve bunu bir "namus" sorunu haline getirmememiz gerekecektir. Açık ki yeni bir anlayışla yeni bir alternatif yaratma

çalışmalarında, çalışmalara katılan tarafların mensubu buldukları siyasi yapılanmaların eski programlarında hiç yer alamayan belirli temel tespitlerin yer alabilmesinin çok doğal ve hatta kaçınılmaz olacağı gerçeğini görmemiz, kabul etmemiz ve sağlıklı, mütevazı ve metin bir ruh haliyle bunu algılamamız gerekecektir. Giriş bölümünde sorunu anahatlarıyla böylece özetledikten sonra asıl konumuz olan parti sorununa geçebiliriz şimdi. Aşağıda ele alacağımız parti sorunu, günümüz koşullarında ihtiyaç duyulan militan, savaştan bir sosyalist partidir elbet. Sorunu bu bazda eleştiri süzgecinden geçirerek irdeleyeceğiz.

SAVAŞKAN SOSYALİST BİR PARTİNİN TEMEL ÖZELLİKLERİ

Ülkemizin en büyük parçası olan Kuzey Kürdistan'daki son yirmi-yirmi beş yıllık örgütlü mücadele pratiğinden elde edilen öğretici derslerin ışığında, halkımızın ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelesini sosyalist bir perspektifle omuzlamayı hedeflemek zorunda olan savaştan bir partinin öncelikle ve başlıca nitelikleri olarak tanımlayabildiğimiz bellibaşlı renklerini şu şekilde sıralamak mümkündür:

Birincisi; K. Kürdistan işçi sınıfı ve onun müttefiklerini ulusal ve toplumsal kurtuluşa götürecektir ve kurtuluştan sonra da onları iktidara taşıyacak bir araç olarak parti gereklidir. Diğer bir deyişle, Bağımsız Demokratik Kürdistan Cumhuriyeti'ni işçi sınıfı ve köylü ittifığının örgütlü öncülüğünde gerçekleştirmeyi ve iktidara götürmeyi hedefleyen önemli bir araçtır parti. Sözü edilen böyle bir parti, salt ulusal demokratik devrimi hedefleyen bir araç değil; aynı zamanda ulusal kurtuluştan sonra toplumu toplumsal kurtuluşa da götürmeyi, yani sosyalist bir toplum kurmayı da uzun vadeli ve nihayi hedef olarak önüne koyan bir araçtır. Yani öyle bir araç, siyasi strateji olarak ulusal ve toplumsal kurtuluş devrimlerini önüne koymak zorundadır. öncü savaştan sosyalist bir parti, ulusal ve toplumsal devrimleri gerçekleştirme ve daha sonraları da gerçekleştirdiği devrimleri iktidar yapıp onu koruma ve kollamanın bir aracı olarak temel stratejilerini (siyasal ve askeri) çok net bir biçimde programlaştırması ve aynı zamanda programsal tespitlere uygun örgütlenme, mücadele ve savaş taktiklerini hayata geçirme görev ve sorumluluğuyla karşı karşıyadır. Açık ki bu da öyle bir araç işlevini yerine getirebilmelidir ki henüz kuruluş aşamasından başlayarak tüm mücadele süreci boyunca, hatta mücadeleyi zaferle taçlandırdıktan sonraki süreçte bile adına politika yaptığı sınıf ve katmanlara gerçek anlamda öncülük edebilsin ve pratikte de buna damgasını vursun; ihtiyaçlara yanıt verecek ulusal ve toplumsal kurumlarını oluştursun. Bunun da kolay, kestirme yoldan ve kendiliğinden gerçekleşmeyeceği çok açıktır. Sözü ettiğimiz böyle bir parti, sömürgecilğe karşı yürüteceği ulusal kurtuluş devriminde ve devrimin başarıya

ulaşmasından sonraki iktidarı alma ve bunu dış ve iç saldırılara karşı koruma ve kollama mücadelesinde; savaşan bir ordu için Genel Kurmay ne ise, bir kurum olarak böyle bir partinin çok çetin ve çok yönlü mücadele Genel Kurmayı da aynen odur. Askeri disiplin olarak da nitelenebilen çok sıkı bir disipline, diğer bir deyişle demir disipline, çelik disipline sahip merkezi bir önderliğin komutası altında yürütülecek bir parti mücadelesi, ancak sömürgeciliği Kürdistan'dan tamamen atıp aldedebilir ve ulusal kurtuluş devrimini zaferle taçlandırabilir. Burada vurgu yaptığımız nokta, böyle bir partinin sürekli savaş hattında, çetin ve çok yönlü, uzun soluklu bir mücadele yürütmek zorunda olan ve mücadelenin tüm alanlarında sürekli olarak savaş nöbetini tutmak zorunda olan siyasal bir ordu özelliğini taşımak zorunda olmasıdır. Bu, olmazsa olmaz kabilinden temel bir önkoşuldur.

Bağımsız Kürdistan Demokratik Cumhuriyetini kurmayı ve kuracağı devleti de hem yönetmeyi, hem de dış saldırılara karşı korumayı önüne siyasal bir stratejik hedef olarak koymak zorunda olan böyle bir parti; yapacağı siyasal tespitler ışığında kurtuluş mücadelesi boyunca bütün mücadele biçimlerini (siyasi, demokratik, silahlı, silahsız, barışçıl, barışçıl olmayan, ekonomik vb.) somut ve değişen koşullara uygun olarak kullanmak zorunda kalacağı; hatta diyalektik bir bütünlük içinde bunları birlikte yürütmek zorunda kalacağı tartışma götürmez bir gerçekliktir. Burada küçük bir parantezle de olsa mücadele biçimlerini açma gereğini duyuyorum. öncelikle sömürgeci işgal kuvvetlerine karşı bağımsız bir vatan yaratma mücadelesinde, daha sonra da bu mücadele süreci boyunca çağdışı eski toplum geleneklerine, dış ve iç düşmanların direnmelerine ve yeni saldırılarına karşı çok yönlü bir mücadelenin gerekliliği ve zorunluluğu kendini göstereceği çok açıktır. Bu da şiddete başvuran, barışçıl, kanlı ve kansız, iktisadi, askeri, idari ve eğitici tüm yöntemleri birleştirebilmek; her şeyden önce yepyeni bir ufukla ve yine yepyeni bir ruhla partinin bunu ele alması ve özümsemesi gereklidir. Binlerin, onbinlerin, yüzbinlerin, hatta milyonların kişiliğinde şekillenmiş alışkanlıklar, olumsuzluklar ve devrime karşı her zaman ve her yerde kendini inatla sürdürmeye çalışan anlayışların yıkılması ve yeni anlayışların, yani devrimci anlayışların hakim kılınması, sanıldığı gibi kolay değildir. Bunun başarılması; öncelikle partinin bütün mücadele yöntemlerini, araç ve gereçlerini kullanmasıyla ve bunları ustalıklı birleştirmesiyle olmalıdır ki bu da ancak doğru bir teorik belirlemenin ışığında ve bizzat pratikte sınanarak çelikleşmeyi zorunlu kılıyor. Burada TSK önderi merhum Zeki Adis'in (K. Saleh) yıllar önce yaptığı bir tespiti aktarmak istiyorum. "Bağımlı ve sömürge ulusların kurtuluş savaşları açısından siyasal mücadelenin bir başına geliştirilmesi yeterli değildir. Çağımızda ulusal kurtuluş savaşları çok yönlü ve zorlu bir gerilla savaşıyla başlayıp giderek kitleleri kucaklayan ve halk savaşına dönüşerek iktidara yönelen devrimler biçiminde gelişmektedir....

Toplumsal farklılaşmanın boyutları, mücadele biçimlerine yön veriyor; bu nedenle Kürdistan devrimi, silahlı mücadele çizgisinde ve fakat kendine özgü bir yolda gelişecektir. " (3) Fazla uzaklara da gitmenin gereği yoktur. Küçük burjuva yurtsever devrimci bir köylü hareketi olarak PKK'nın on yıldır sürdürdüğü silahlı mücadelenin sonuçları ortadadır ve yukarıya aldığımız isabetli tespitleri de kanıtlaması açısından öğretici bir örnektir. Belirtmeye bile gerek yok ki ülkemiz Kürdistan'ın sömürgeci bölge devletleri arasında ve uluslararası kapitalist-empyralist ülkelerin çıkarları doğrultusunda dörde bölünerek paylaşılması ve sömürgeleştirilmesi; 30 milyonu aşkın nüfusuyla günümüzde bile tüm ulusal demokratik haklarından yoksun bırakılması- yeni oluşan Güney Kürdistan Federe Devleti bir tarafa bırakılırsa- ; dünyada örneğine ender rastlanan, hatta belki de hiç rastlanamayan bir durumdur. üstelik Kürdistan'ın sömürge-sömürgeci ilişkileri, örneğin; bir Cezayir'den, Vietnam'dan ya da bir başka klasik sömürge ulusun özelliklerinden önemli farklılıklar gösterdiği ve bunlardan çok daha kötü durumda olduğu gayet açıktır. örneğin; ülkemizin en büyük parçası olan 18-20 milyon nüfuslu Kuzey Kürdistan'ın durumu bu konuda çok çarpıcı ve öğreticidir. Türk kanunlarında Kürt ulusunun ve Kürdistan ülkesinin varlığı resmi olarak inkar edilmiştir. İnkâr edilmenin de ötesinde yasaklanmıştır. Yine Kürt dilinin varlığı ve kullanılması da yasalarca yasaklanmıştır. Bu kadar nüfusa sahip bir ulusun/halkın anadilinin dahi devletin resmi yasalarınca yasaklandığı başka bir örnek ülke var mıdır acaba? Dünyada buna benzer bir örneğin gösterilemeyeceği açıkça ortadadır. Durumun ciddiliği, ağırlığı ve hassasiyeti bu kadar da değildir, çok daha fazla ve vahimdir. Çok açıkça ve rahatlıkla görülebileceği gibi; Kürdistan'ın dörde bölünmesi ve sömürgeleştirilmesi süreci tamamlandıktan sonraki dönemde, K. Kürdistan toptaklarından, yani kendi öz anavatanında bir Kürt olarak yaşama koşulları ve güvencesi kalmamıştır. Türkiye Cumhuriyeti'nin resmen ilan edilmesiyle birlikte başlayan ve 70 yılı aşkın bir süredir kendini devam ettiren asimilasyon, eritme, jenosit, mecburi iskan, inkarlar, yasaklar, katmerli baskı ve sömürü politikaları ve bu politikaların ortaya koyduğu halk gerçekliği, ulus gerçekliği ortadadır. Bu uygulamalara bakıldığında; K. Kürdistan'da "ben Kürdüm" veya "bir Kürd insanı olarak yaşamak istiyorum" diyebilen ve ulusal kimliğine sahip çıkabilen çok sıradan bir insanın, en az ve "ucuz" bir karşılıkla işkenceye ve onur kırıcı ağır hakaretlere maruz kalacağı; hatta tutuklanıp ağır hapis ve para cezasına çarptırılacağı gerçeğini, Kürdistan ve Türkiye'nin durumlarını yakından bilen sağduyulu her insanın kabul edebileceği somut ve yakıcı gerçekliklerdir. Yani bu durumu başka bir ifadeyle dile getirirsek; K. Kürdistan'da normal sıradan bir Kürdün, bir Kürd kişiliği olarak yaşama güvencesi ve koşulları yoktur. Yani orada bir Kürd, Kürd olarak yaşayamaz ve yaşama hakkı yoktur. Yaşayabilmesi için, onun illa da Türk

olduğunu kabullenmesi ve bunu itiraf etmesi veya boyun eğerek Kürt kimliğine sahip çıkmaması ya da Kürt kişiliğini inkar etmesi şarttır; normal bir insan gibi yaşamının bir önkoşuludur. Bunun da yeryüzünde akla gelebilecek en onurkırıcı bir durum olduğu çok açıktır. Yaşanan bu durumun, Kürt kişiliğinin nelere malolduğunu; Kürdistan ülkesi gerçekliğinin, Kürt ulus ve halk gerçekliğinin nasıl ayaklar altına alındığını, Kürt kişiliğinin beyinlerin nasıl dağıtıldığını, yabancılaşma ve kendini inkar etme karakterinin nasıl geliştiğini ve sayısı hayli yüksek bir oranda Kürt bireyinin tamamen düşürülerek çignendiğinin örneklerine ve yaratılan tahribatların detayına burada girmeyeceğiz. Konumuzu ilgilendiren yönüyle salt bir somut duruma parmak basmakla yetineceğiz. Parmak bastığımız bu durum bile tek başına Kuzey Kürdistan'ın içinde bulunduğu somut ve çok yakıcı gerçekliklerini çıplak bir gözle ortaya koymaya yetecek niteliktedir.

Halihazırda ve günümüz koşullarının Türkiye'si'ne de bakıldığında şöyle bir özet tabloyu sürekli görmek mümkündür: En basit sıradan bir Kürt derneğini kurmak (ki Kürt kimliğiyle bu da yasaktır), ona üye olmak veya bir Kürtçe gazete yayımlamak, onun sorumluluğunu, muhabirliğini, yazarlığını yapmak yada sıradan demokratik bir protesto yürüyüşüne katılmak bile tek başına polis copundan nasibini almayı, gözaltına alınmayı, işkenceden geçmeyi, tutuklanmayı, ağır hapis ve para cezalarına çarptırılmayı, sürgün edilmeyi, her an ve her yerde bir "kör" kurşuna hedef olmayı gerektirecek günlük sıradan vakalar haline gelmiştir. Bir de son on yıldır sürdürülen savaşın vardığı aşama ve devletin tamamen halklarımızı terörize etmeye çalışması; Kürdistan halkına karşı bir seferberlik çerçevesinde ilan edilen topyekün savaşın kazandığı boyutlar; gözaltına alınıp işkenceden geçirilerek de olsa sağsalim mahkeme huzuruna kavuşabilenler artık şanslı sayılırlar Türkiye'de. Bu durumlar ve halkımızın bizzat içinde bulunduğu realitesi ile sömürgeci düşmanlarımızın barbarlık karakterleri ve insanlıktan nasibini alamamış durumları bir bütün olarak gözönünde bulundurulduğunda; Kürdistan'da sömürgecilerin emrinde çalışan tek bir tahsildar, tek bir bekçi bile kalıncaya kadar, yani Kürdistan'da sömürgecilere ait en ufak bir varlık kalıncaya kadar silahlı mücadelenin zorunluluğu ve gerekliliği çok açık ve yakıcı bir biçimde kendini dayatıyor. Bunun altını özellikle çizmek istiyorum. Bu temel stratejilerin tespiti de ülkemizin sosyo-ekonomik yapısının bir sonucu olarak sınıfların sağlıklı analizine ve mevzilenmesine denk düşmesinin gerekliliği ve zorunluluğu ise ortadadır.

İkincisi; parti, salt Kürdistan ulusal demokratik devrimini ve iktidar olmayı hedefleyen bir araç değil; aynı zamanda hem işçi sınıfı ve köylülüğün örgütlü bir müfrezesidir, hem de sınıf örgütlenmesinin en yüksek biçimidir. Belirtmeye bile gerek yok ki örgütsüz bir kitle, topluluk, sınıf veya ulus/halk hiç bir şeydir. Tersine örgütlü bir halk/ulus, sınıf veya topluluk ise her şeydir.

Köydeki bir kooperatif, bir memur sendikası veya derneği, fabrikada yada bir işkolunda çalışan işçilerin sendikası, bir okuldaki öğrencilerin derneği, bir mesleki yada kültürel dernek bile birer örgütlemelerdir ve bu örgütlenmelerin en gelişkin bir tipi de partidir. Açıktır ki her örgütlenme, çözümlenmek istediği sorunlarını ortaklaşa ve güçlerini birleştirerek kollektif bir çalışmayla yürütüp başarıya götürebilir ve bu bakımdan da her örgütlenme, kendine özgü sorunları yüzünden değişik amaç ve nitelikler taşımaktadır. Böyle değişik örgütlenmeler yaratılmadan, en küçük ve sıradan sorunların bile çoğu zaman çözümlenemeyeceği çok açıktır. örneğin; biri örgütlü, öbürü ise örgütsüz iki ayrı insan grupları arasındaki bir kavgayı gözönünde bulunduralım. örgütlü taraf on kişiden oluşsun, örgütsüz taraf da yüz kişilik olsun. Böyle bir kavgada örgütsüz taraf, sayısal bakımdan örgütlü taraftan on misli fazla olmasına rağmen, kavganın sonucunu zaferle bitirecek tarafın örgütlü taraf olacağı kuşkusuzdur. Çünkü örgütlü taraf, sıkılmış bir yumruk gibi ve belirleyeceği kavganın taktikleri ve güçlerini disiplinli bir biçimde mevzilendirerek birbirleri için ölüme gidecekleri ve tüm kavga boyu örgütlü davranacağı için rahatlıkla galip gelebileceği çok açıktır. Halbuki örgütsüz taraf ise, örgütlü tarafın sahip oldukları özelliklerden yoksun olduğundan, tek tek düşecekleri ve sağ kalabilenlerin de esir düşerek mağlup olabilecekleri besbellidir. İşte bu üstünlüğü küçük tarafa veren, onun ciddi bir örgütlenmeye sahip olmasındır.

Sözünü ettiğimiz sıkı bir disipline ve irade birliğine sahip bir parti, adına politika yaptığı sınıf ve katmanlar arasında güçlü bir örgütlenme ağı yaratabilmeli ki onları mücadele saflarına çekebilsin. İşçi sınıfına ve köylülüğe parti ruhunu ve disiplinini kazandırabildiği ve güvenini alabildiği ölçülerde onların sömürgecilğe, egemen sömürü mekanizmasına karşı hareketlendirilmesi ve düşmana istenilen darbelerin indirilmesi mümkün olacaktır. Bu görev ve sorumluluğun yerine getirilmesi için de bir sonraki şıkta da göreceğimiz gibi, partinin gerçek anlamda öncü ve örgütlü birer müfreze olma fonksiyonunu yerine getirmesi temel bir önkoşuldur. O zaman da işçi sınıfının hem ideolojik-politik olarak, hem de örgütsel olarak devrime öncülük edebilme durumu pratikte de kendini gösterebilecektir.

Açıktır ki savunduğumuz nitelikteki parti; "parti örgütlerinin toplamı ve parti üyesi de, parti örgütlerinden birinin üyesi olan kimsedir." formülü ile izah edilebilir. Bu formülün parti yaşamında hayata geçirilmesi, aynı zamanda bir parti üyesi ile bir sempatan veya sıradan taraftar arasındaki kesin ve belirgin ayırım çizgisini de ortaya koymaya yarayacaktır; ayrıca isteyen herkesin kendini parti üyesi ilan etmesi veya göstermesi tehlikelerini de ortadan kaldıracaktır. Dile getirdiğimiz bu formülün biraz daha açılımı ise şöyledir; bir partili, partinin herhangi bir örgütünde görev almayı kabullenmekle yükümlüdür ki bu aynı zamanda devrimci mücadeleyi bir sanat gibi, yani profesyonel olarak

kabul eden ve algılayan bir anlayıştır. İşte böyle bir örgüt, ancak militan bir örgüt olabilir ve adına politika yaptığı sınıf ve katmanların arasında öylesine güçlü bir örgütlenme yaratabilmeli ki partili militanlar bu geniş kitleler arasında tabir caizse eriyebilsin.

Böyle bir parti, işçi ve köylülüğün en yüksek sınıf örgütü olmasından ötürüdür ki gerçek anlamda ideolojik, politik ve örgütsel olarak ve layıkıyla o sınıfın temsilciliğini yapabilsin. Buradan hareketle işçi sendikaları, kooperatifler, mesleki kuruluşlar, öğrenci dernekleri, gençlik ve kadın dernekleri gibi toplumun değişik sınıf ve katmanlarının her bir örgütlenme alanı, parti için birer devrim ocağı ve düşmana ölümcül darbeler indirebilecek birer savaş mevzisi haline getirilebilmelidir. Zaten devrimin kendisi de binlerin, onbinlerin ve milyonların eseri olduğuna göre, adlarını saydığımız tüm alanlarda parti örgütlemesi şu veya bu düzeyde gerçekleşerek maddi birer güç haline getirilebilmeli ki gerçekten geniş yığınların mücadele saflarına kazandırılması ve harekete geçirilmesi mümkün olabilsin ve istenilen düzeyde ve nitelikte gerçek anlamda bir sınıf partisi yaratılabilsin.

Üçüncüsü; Kürdistan işçi sınıfı ve köylülüğün öncü müfrezesi olarak parti gerekli ve zorunludur. Yani sözünü ettiğimiz nitelikteki parti, sadece işçi-köylü ittifakının örgütlü bir müfrezesi olarak ulusal demokratik devrimi ve iktidar olmayı hedeflemiyor; aynı zamanda işçi-köylü ittifakının öncü müfrezesi olma misyonunu da yerine getirmesi zorunludur. Diğer bir deyişle öyle bir parti, adına politika yaptığı sınıf ve katmanların gerçek anlamda öncülüğünü yapabilmeli ve bunun sürekliliğini ve kalıcılığını sağlayabilmelidir. Parti, eğer sözünü ettiğimiz öncülük fonksiyonunu yerine getiremezse; adına politika yaptığı sınıf ve katmanları örgütlü bir güç haline dönüştüremeyeceği, geniş kitleleri mücadele saflarına çekemeyeceği gibi önüne koyduğu devrimi de gerçekleştiremez, bu tartışma götürmez açıklıktadır. Bunu aşağıda detaylandırmak gerekiyor.

"... Ve şimdi iddia ediyorum; 1. bir tek devrimci hareket, sağlam ve sürekliliği koruyan bir önder örgütü olmadan devamlılığa sahip olamaz; 2. hareketin temelini oluşturan ve ona katılan, kendiliğinden mücadeleye çekilen kitle ne kadar genişse, böyle bir örgütün zorunluluğu o kadar günceldir ve bu örgüt o kadar sağlam olmalıdır (çünkü, çeşitli demagoglar için kitlelerin gelişmemiş tabakalarını peşlerine takmak, o kadar kolay olacaktır); 3. böyle bir örgüt, en başta devrimci eylemlerle mesleki olarak ilgilenen kişilerden oluşmalıdır; 4. böyle bir örgüte yeliği ne kadar kısıtlarsak, yani örgüte sadece devrimci eylemlerle mesleki olarak ilgilenen ve siyasi polise karşı mücadele sanatında mesleki olarak yetiştirilmiş olan üyeler katılırlarsa, otokrat bir ülkede böyle bir örgütü "yakalamak" o kadar zorlaşacaktır ve 5. harekete katılmak ve içinde aktif çalışmak olanağına sahip olacak işçi sınıfı ve diğer toplum sınıfları içinden kişilerin çevresi o

kadar geniş olacaktır." (4)

Devrimci savaşkan bir partinin niteliği ve bileşimi çok önemli bir sorundur. Hele hele bizim gibi esaret zincirlerine vurulmuş, tüm ulusal demokratik hakları elinden alınmış köle bir ulusun sosyalistleri açısından sorunun taşıdığı önemlilik ve anlam çok daha önemlidir; hatta çok önemli olmanın da ötesinde hayatidir. Bu somut gerçeklikten hareket edildiğinde; yukarıya aldığımız ve 1901 yılında Çarlık Rusya'sı şartlarında ele alınan Lenin'in bu belirlemeleri, aradan 90 yılı aşkın bir süre geçmesine rağmen günümüz koşullarında bile geçerliliğini ve doğruluğunu koruyabilen temel düşünceler olduğu gayet açıktır. Unutmamak gerekir ki Lenin, böyle bir parti belirlemesi yaparken, otokrat bir ülkenin somut koşullarını hesaba katarak yola çıkmıştı. oysa bizim şartlarımız ve mücadele koşullarımızın çok daha zor olmasından ve öncelikle ülkemiz tamamen bir işgal altında olmasından ötürü, bağımsız bir vatan yaratma ve özgür bir toplum kurma gibi son derece zor, ciddi, karmaşık ve bir bu kadar da ağır yüklü bir devrimi omuzlamak zorunda olacak bir sosyalist partinin niteliği çok daha hayati önem taşımaktadır. Bu yüzden savaşkan militan bir partinin niteliği üzerinde daha fazlasıyla durmak, hatta Lenin'in kendi koşullarına uygun formüle ettiği parti modeliyle bile yetinmemek ve bunu daha da geliştirerek ülkemizin somut koşullarına uyarlamak gerekeceğine inanıyorum. Bu, somut gerçekliğimizden kaynaklanan nesnel durumumuzun bir ifadesidir. örneğin; hiç de duygusallığa kaçmadan şunu rahatlıkla ifade edebilirim ki Ortadoğuda Kürdistan'ı aralarında bölüşüp sömürgeleştiren sömürgeci bölge devletleri, dünyanın en barbar devletleri arasında ilk sıraları almaktadırlar. Kısacası insanlıktan hiç nasibini alamamış bu ülkeler, bu niteliklerinden ötürü halkımızın en demokratik ve sıradan insani taleplerini dahi tanklarla, toplarla, bombalarla, dipçik ve coplarla, işkencelerle, hapis cezalarıyla, her türlü öldürmelerle ve sürgünlerle karşılamışlardır. Bunun örnekleri, bir bütün olarak halkımızın kanlı tarihinden anlaşılmaktadır ve defalarca yaşanan bu barbarlık örnekleri halen en iğrenç bir biçimde sürdürülmektedir. Bu tarihi gerçeklikten hareketle diyoruz ki yukarıya aldığımız Leninist parti normları, bize de gereklidir, ama tek başına yeterli değildir. Bizim koşullarda mücadele yürütecek savaşkan militan bir parti; her şeyden önce başta parti önder kadroları olmak üzere bir bütün olarak tüm parti üyeleri ve parti örgütleri baştan ayak tırnaklarına kadar her çeşit silahla tam donatılmalıdır. Açık ki böyle bir partinin en büyük silahı, yapacağı sağlıklı siyasi tespitlerin bir ifadesi olan ideolojik ve politik silahıdır. Bu büyük silahın paralelinde diğer silahların da donatımı sağlanabildiği ve buna uygun bir örgütlenme yaratılabildiği ölçülerde, mücadelede mesafe kadetmek ve düşmana ölümcül darbeler indirilerek zafere giden yolda mevziler sağlamak ve devrimi başarıya götürmek mümkün olacaktır. Bu yüzden en başta sorunu, böyle bir partinin kurmay heyetinden başlatılarak

aşağılara doğru götürmek ve tüm üyelere indirgemek gerekecektir. Besbelli ki bu da en başta parti kurmay heyeti olmak üzere tüm partililerde yepyeni bir insan tipini yaratmak gerekecektir. Böyle gerekli ve zorunlu olan yeni bir tip, parti merkezinde yaratılabilindiği ölçülerde, bunun devamını aşağılara taşımak ve buradan hareketle tüm partiye egemen kılmak mümkün olacaktır. Eğer öyle bir parti, bir halkın veya devletin kurtuluş mücadelesini örnek olarak almak ihtiyacını duyacaksa; hiç ikircimliğe girmeden ve duraksamadan Yahudi halkı ve İsrail devleti olduğunu belirtmek istiyorum. Yahudilerin burjuva önderlikli kurtuluş mücadelesini başarıya götürdüğünü ve İsrail devletini kurduğunu biliyoruz. Ancak Yahudi halkını başarıya götüren, ayakta tutan ve etrafı yirmiiki arap devletiyle çevrili olmasına rağmen, sıkılmış bir yumruk gibi kendini koruyabilen, onların kişiliğidir ve böyle bir kişilik de kısa sürede ve kendiliğinden oluşmamış olduğu da biliniyor. Yahudilerde din faktörü, sermaye faktörü gibi (ABD faktörünü sayma gereğini duymuyorum, çünkü aynı ABD Arap ülkelerinin de arkasındadır) faktörlerin, sözü edilen kişiliğin oluşmasında önemli roller oynadıkları bir gerçeklikse; asıl belirleyici olan faktör, onların ulusal kişiliğidir, ulusal karakteridir. Yahudilerde böyle bir ulusal kişilik oluşmasaydı, ABD'nin her çeşit yardımlarına rağmen ayakta durabilmeleri mümkün olmayacaktı. Bu yüzden diyorum ki bir bütün olarak Kürt halkı, ulusal bağımsızlık ve özgürlük mücadelelerinde yeni kişilik kazanmaya çalışırken, Yahudi ulusal kişiliğini örnek almalıdır. Bu belirlemem, sadece Kürdistan'lı sosyalistler için değil, ulusal demokratik tüm güçler için geçerli olan bir saptamadır. Burada şunu da vurgulamak gerekir ki Kürdistanlı yurtsever sol güçler, şimdiye kadar sözümona Filistin halkıyla "enternasyonalist dayanışma" ve "İsrail Siyonizmini lanetleme" adına, deyim yerindeyse adeta İsrail halkına düşmanlık ettiler ve ne yazık ki bu tutumlar halen değişik boyutlarda da olsa sürdürülmektedir. Bana göre Kürdistan solu şimdiye kadar sürdürdükleri "sol" komünizm çocukluk hastalığını artık bırakabilmelidir. Kaldı ki Ortadoğu düzleminde objektif konumu itibarıyla da İsrail'in Kürt halkının doğal müttefiği olduğu da ortadadır. Ayrıca bu durum, Filistin halkıyla da olan dostluğu veya dayanışmayı ortadan kaldırmıyor. Tersine, bağımsızlık ve özgürlük mücadelemizin geliştireceği dış politikada devlet kurma çıkarlarımızın önde tutulmasının da bir zorunluluğudur.

Dördüncüsü; savaştan militan bir parti, parti saflarında her zaman ve her yerde kendini gösterebilen sağ ve "sol" sapmalara karşı kararlı bir mücadele yürüterek ve kendini arıtarak güçlenebilen bir parti özelliğini taşımaktadır. Özellikle belirtmek gerekir ki devrimci saflarda yer alan insanların bileşimi homojen bir özellik taşıyor; tersine her zaman heterojen bir özellik taşıyabileceğini gözlerden uzak tutmamak gerekiyor. Bu durum, her ülkenin özgül

koşullarına ve sınıfların mevzilenmesine uygun olarak mücadelede yer alanlar, içinden geldikleri toplumun değişik sınıf ve katmanların özelliklerini beraberinde taşıyarak parti saflarında sürekli mücadele hattıyla bir çatışma halinde kendini gösterebilirler. Bu, onların burjuva ve küçük burjuva hastalıklarını taşımalarından kaynağını almaktadır. Her partideki sağ ve "sol" sapmalar olmak üzere kendini gösteren oportünist kesimler, bir sonraki şıkta da göreceğimiz gibi bir yönüyle ideolojik kaynağını hiziplerin varlığından almaktadır. Kapitalizmin geliştiği toplumlarda, burjuvazinin işçi sınıfı saflarında oluşturduğu ayrıcalıklı bir üst tabaka, küçük burjuva kökenli aydınların durumu, köylülüğün yapısı vb. gibi koşullar; bu hastalıkları sürekli bünyelerinde taşıyan, özünde ve son tahlilde egemen güçlerin ajanlığı ve uşaklığı görevlerini yerine getiren bu kesimlere karşı kararlı ve tutarlı bir mücadele yürütmek ve partiyi bu kesimlerden arındırmak gerekiyor. Savaşkan bir parti, bu tür sapmalardan kendini arındırmadıkça; önüne koyduğu hedeflerde mesafe alamaz, tersine kendi içinde ciddi bir yapı olmaktan da uzaklaşabileceği gibi öyle bir yapı, sosyalist bir nitelik de taşıyamaz.

"Bütün bu küçük-burjuva gruplar şu yada bu biçimde partiye girerler. Partiye kararsızlık ve oportünizm ruhunu, moral bozukluğu ve güvensizlik ruhunu getirirler. Hizipçiliğin ve geçimsizliğin başlıca kaynağı, içten baltaladıkları partide kargaşalığın kaynağı onlardır. Geride böyle "müttefikler" varken emperyalizmle savaşta tutuşmak, kendini hem önden, hem arkadan iki ateş arasında bırakmak demektir. Bu yüzden böyle öğelere karşı amansız mücadele ve bunların partiden kovulması, emperyalizme karşı savaşın başarısı için önkoşuldur." (5)

Beşincisi; sosyalist demokrasiyi uygulayan, fakat hiziplerin varlığını yadsıyan bir irade birliği olarak savaştan militan parti gereklidir. Çünkü istenilen nitelikte olan parti, parti içinde her çeşit iktidar bölünmesini ve hizipçiliği kabul edemeyen, bunları tamamen olanaksızlaştıran bir irade birliğidir. Hizipçilik çok tehlikeli bir hastalık olup, örgütlü çalışmanın ve devrimci mücadeleyi başarıya götüreceği parti birliğinin, onun öncü müfrezesinin irade birliğinin temellerine dinamit koymakla özdeştir. Bu yüzden militan sosyalist bir parti, asla ve asla hizipçilik olayını kabul edemez, bu tehlikeli hastalığı gözardı edemez ve bunların her türlüşünü hemen partiden ihraç etmesi suretiyle bastırılmasının ve dağıtılmasının gerekliliği ve zorunluluğu ortadadır. Küçük burjuvalar ülkesi olan toplumumuzda ise bu tiplere sıkça rastlandığından; bunlara karşı her zaman tedbirli olmak kaçınılmaz olacaktır.

Açıktır ki sözünü ettiğimiz partide hizipçiliğin varlığı demek, birçok merkezin varlığı demektir; bu da partide ortak bir merkezin, ortak bir kurmanın ve otoritenin parçalanması, yok olması, irade birliğinin kalmaması ve sonuçta disiplinin tamamen gevşeyerek dağılması demektir. İşçi sınıfını iktidara götürmek istemeyen İkinci Enternasyonal partileri buna somut örnektir.

Bunların, liberalizmin hizip özgürlüğünü hoşgörmeleri, karakterlerine tıpatıp uygun düşüyordu. Besbelli ki Kürdistan devrimi gibi ciddi ve büyük bir kavgayı önüne koyan savaşkan bir partinin, hizipçiliği ve "liberalizmi" hoşgörmesi asla mümkün olamaz, olmamalıdır. Çünkü öyle bir parti, bütün gücünü, sahip olduğu demir disiplinden ve irade birliğinden almaktadır. Çok açık ki Kürdistan koşullarında hareket birliğine, irade birliğine ve çelik disiplin denilen devrimci disipline sahip olamayan bir parti -ister burjuva, ister dinci parti olsun-; istediğimiz nitelikte sosyalist bir parti de olamayacağı gibi sömürgecilğe karşı dişe diş bir mücadeleyi de göğüsleyemez ve son tahlilde sömürgecilerin "lütuf" edeceği veya bağışlayacağı belirli birtakım sadakalarla yetinecektir. Yani bunların sömürgecilğe karşı yürütecekleri "mücadele" de, sömürgeci merkezi otoritelerin "icazet"i çerçevesinde olacaktır. Diğer bir deyişle "icazet"li ve "sigorta"lı "devrimcilik" ve "yurtseverlik" çerçevesinde politika yapacakları kaçınılmazdır.

Demir disiplin denilen çelik disiplinin böyle bir partide sürekli ve hiç aksatılmadan uygulanması; o partide demokrasinin olamayacağı, organların demokratik seçimlerle işbaşına gelemeyeceği yada eleştiri özgürlüğünün yaşam bulamayacağı anlamına gelmiyor, gelmemelidir. Devrimci demokrasinin sonuna kadar ve üstelik de gerilla savaşı koşullarında bile nasıl işletilebileceğini çarpıcı ve bir o kadar da öğretici olması açısından Fidel Kastro'yu örnek gösterebiliriz.

"... Küba'da gerilla savaşının en ağır şartlarında, "savunulması çok güç" bir disiplin olayı üzerinde çıkan tartışmalarda, Fidel Kastro'nun tüm çabalarına, ikna edici konuşmalarına rağmen, bir grubun, gerilla hareketinden ayrılması karşısında takınılan tavır, sıcak savaş koşullarında uygulanan disiplinin bir başka örneğidir. Bu grup, 146 gerillanın katıldığı oylamada oluşan çoğunluk iradesine saygı göstermeden mücadeleden çekildi. Bu insanların büyük çoğunluğunun sonunda düşmanın hizmetine gireceği ve bazılarının da düşman tarafından öldürülebileceği kanısında olan Fidel Castro ve arkadaşları, buna rağmen ayrılmak isteyenleri silahlarıyla birlikte serbest bırakmışlardı." (6)

Yine disiplin ve demokrasinin birlikte işletilebilmesinin çarpıcı bir örneğini de bu kez General Vo Nguyen Giap'tan dinleyelim:

"Vietnam Halk Ordusu, geniş iç demokrasiyle beraber, katı bir disipline de sahiptir. Şeref Yemininin ikinci maddesi " bir savaşçı, üstlerinin emirlerini harfiyen yerine getirmeli, kendisine verilen görevleri anında ve tam olarak uygulamak üzere vücudunu ve ruhunu ortaya atmalıdır" der. Gerilla savaşının sert bir disiplini gerektirmediğini söyleyebilir miyiz? Elbetteki hayır. Bir kumandan veya liderin, uygun görülen her olumlu faaliyetin yerine getirilmesinde, kendi birlik veya bölgesine belli bir inisiyatif tanımasının gerektiği doğrudur. Fakat belli ölçüde merkezi önderliğin ve bileşik kumandanlığın gerekli olduğu da her zaman için kanıtlanmıştır. Ordudan sözeden bir kimse, disiplinden de sö ediyordur demektir.

"Böylesine bir disiplin, birliklerimizin iç demokrasisiyle bir çelişki teşkil etmemektedir. Savaş birliklerinin genel toplantılarında olduğu kadar, partinin çeşitli seviyelerdeki hücrelerinde ve icra komitelerinde de demokratik ilkelerin uygulaması bir kuraldır. Olaylar ispatlamıştır ki, birliklerde demokrasiye ne kadar fazla bağlılık gösterilirse, birlik te o kadar fazla sağlamlaşmakta, disiplin artmakta ve emirler yerine getirilmektedir." (7)

Besbelli ki disiplin ile demokrasi, birbirlerini dışlayan şeyler değildir. Yeter ki başta partinin önder kadroları olmak üzere tüm parti örgütleri ve organlarında bu özellik laçkalaştırılmasın ve istismar edilmesin. Fakat ülkemizin pratiğinde de yaşanan ilginç örnekleri vardır bunun. Örneğin; eğer parti önderliği tamamen bürokratik bir yapı özelliğini taşıyorsa ve adeta birer memur zihniyetiyle disiplin olayına yaklaşım gösteriliyorsa; açıktır ki böyle bir bürokratik yönetim organı, disiplini demoklesin kılıcı gibi kullanabilecekleri tartışma götürmüyor. Zaten öyle bir partinin sosyalist olmadığı da tartışma götürmüyor. önemli olan, bir bütün olarak partinin ve özel olarak da parti yönetim organlarının sözünü ettiğimiz küçük burjuva bir saplantı içinde olmamasıdır. Halbuki demir disiplin denilen devrimci disiplin, bilinçli ve gönüllü olarak kabul edilen bir disiplindir ve bu temelde bir itaatı gerektiriyor. Zaten, gönüllü ve bilinçli bir disiplin ancak gerçek anlamda demir disiplin olabiliyor. Fakat hiyerarşik yapı içinde fikir mücadelesi yürütülür, gerekli tartışmalar ve eleştiriler yapıp bir sonuca bağlandıktan sonra, yani karar aşamasına geldikten sonra, bütün parti üyelerinin ve örgütlerinin eylem birliği ve irade birliği esastır, vazgeçilmesi mümkün olmayan bir önkoşuldur. Böyle durumlarda zaten parti içinde gerekli güvenin ve eylem birliği ile irade birliğinin de disiplinli bir biçimde birlikteliğinin sağlanabileceği kuşku götürmüyor.

"Bu çetin iç savaş döneminde - diyor Lenin - Komünist Partisi, ancak merkezileşmiş tarzda örgütlenmişse, partide askeri disipline pek benzeyen demir disiplin yürürlükteyse ve partinin merkezi, büyük bir otoriteye sahipse, geniş yetkileri varsa ve parti üyelerinin genel güvenini kazanmışsa, görevini başarabilir." (8)

Altıncısı; bu parti sağlıklı ve net bir ittifaklar politikasına sahip olmalı ve bunu pratik yaşama da geçirebilmelidir. ülkemizin bölünmüşlüğü ve uluslararası sömürge yapısı ile etrafımızın sömürgeci düşman güçlerle çevrili olması, böyle zorunlu bir ittifaklar politikasını gerektiriyor. Ve ülkemizin nesnel durumu hesaba katıldığında, Kuzey Kürdistan devriminin stratejik müttefikleri, Kürdistan'ın öbür parçalarındaki ulusal demokratik yurtsever güçler olduğu hemen görülüyor. Bu, aynı zamanda ülkemizin öbür parçalarındaki yurtsever güçler için de geçerli olan bir saptamadır. Bu politikanın hayata geçirilmesi; aynı zamanda sömürgeci bölge devletlerinin değişik parçalarda mücadele sürdüren yurtsever güçler arasındaki çelişkilere

yararlanarak onları birbirlerine düşürme ve "böl-ezdir-yönet" politikalarını da boşa çıkarabileceği; düşmanların ortak saldırılarına karşı ortak direniş ve savunmayı da gerçekleştirecektir, bunun gerçekleştirememesi için de bir neden yoktur. Ayrıca böyle bir politikanın hayata geçirilmesi sayesinde, halkımızın parçalar arası ortak kültürün ve dil birliğinin yaratılarak örülmesini ve geleceğin Bağımsız Birleşik Kürdistan Cumhuriyeti'nin gerçekleştirme koşullarını da yaratacaktır. Açık ki böyle bir politika, parçalararası ulusal güçlerin en sıkı ortak dayanışmasını, güç ve eylem birliğini ve buradan hareketle de ortak ulusal bir otorite yaratmayı da zorunlu ve gerekli kılıyor.

Parmak bastığımız ittifaklar politikası, Kuzey Kürdistan ulusal demokratik devriminin en yakın müttefiği olan Türkiye işçi sınıfı ve demokrasi güçleriyle olan zorunlu güç birliğini, dayanışmayı ve sömürgecilğe, faşizme karşı yürütülen mücadelede ortak paydalarda bir araya gelmeyi dışlamıyor, tersine bunu da pekiştiriyor.

Yine bu özgül durumumuzdan ötürü ulusal demokratik devrimimizin başarıya ulaşması; mevcut ulusal güçlerin en geniş güç-eylem birliğini ve cephesel birliğini zorunlu kılıyor. Bu somut gerçekliğin bir sonucu olarak da diyoruz ki ülkemiz devriminde proletarya diktatörlüğü tezini savunmak yanlıştır ve bu anlamda da Leninist parti modelinin bu özelliği kendi koşullarımıza kesinlikle uymamaktadır. Tüm bu nedenlerden ötürüdür ki savunduğumuz militan sosyalist parti, aynı zamanda çok partili demokratik bir sistemi öngörmekte ve kendi içinde de sosyalist demokrasinin sonuna kadar hayata geçirilmesine çalışmasının gerekliliğini ve zorunluluğunu özellikle vurgulamayı yerinde görüyorum. Öyle bir parti, yarınların bağımsız Kürdistan Cumhuriyetinde de demokrasinin güvencesi olacaktır. Hem örgüt içi demokrasi, hem de örgütlerarası ilişkilerde ve çıkabilecek olası sorunların çözümlenmesinde demokrasiyi ve demokratik ilkeleri uygulamak ve tamamen egemen kılmak temel şiarımız olmalıdır.

Yukarıda sözünü ettiğimiz politikanın hayata geçirilmesi doğrultusunda partinin yürüteceği dış politika ve ittifaklar sorunu da bunun bir yansıması olacaktır. Dış politikada da temel alınması gereken prensip, halkımızın genel devrim çıkarları önde tutularak bağımsız ve kişilikli bir hat izlenmesidir. Bu doğrultuda kiliselerden komünistlere kadar geniş bir ilişki ağı geliştirilmeli ve uluslararası politik ve diplomatik destek sağlanmalıdır. Uluslararası ilişkilerde halkımızın özgücü ve genel devrim çıkarlarının önde tutulmasına özen gösterilmelidir.

Yedincisi; sözü edilen parti, sağlıklı bir ideolojik yapılanmaya sahip olmalı ve bunu çok net ve kararlı bir biçimde yaşama geçirmelidir. Açık ki savunduğumuz parti sosyalist bir partidir ve ideolojisi de işçi sınıfı bilimi olan bilimsel sosyalizmdir. Sosyalist ideolojinin nitelikleri ve geçirdiği evreleri, Doğu Blokunda yaşanan gerçeklikleri burada tartışma olanağımızın olmadığı ortadadır. Eski sosyalist ülkelerde

yaşanan ve tamamen karşı devrimci bir hatta ilerleyen sürecin, elbetteki bizlere öğrettiği hayli dersler vardır. Şu kadarını belirtmeliyiz ki yaşanan bu olaylar, dünya çapında sosyalizmin önemli bir prestij kaybına neden olduğu çok açıktır ve bunun bir yansıması olarak da sosyalist yapılanmalarda genel olarak bir sağa savrulma durumu yaşandı ve bu süreç halen devam ediyor. Kürtlerdeki sağa savrulmayı da bu çerçevede irdelemek gerekiyor. Bizde de değişik tandaslı da olsa ideolojik konularda bir muğlaklık sözkonusudur ve kuşku yok ki bu da sağ savrulmanın bir sonucudur. Bu yüzden sosyalist yapılanmalarda da varolan bazı kadrolar, "şöyle de olur", "böyle de olur" anlayışı içindedirler ki bu tamamen yanlış bir saplantı içinde olmanın da ötesinde bu felsefenin temelinde yatan asıl sorun, hiçbir şey yapmamaktır; ama son tahlilde bu anlayışın burjuva ideolojisine hizmet ettiği tartışmaya yer vermeyecek açıklıktadır. Bu aynı zamanda davaya olan bir inançsızlığın da belirtisidir. Vurgu yaptığım, sorunun temel prensipleridir, detaylar değildir. Detaylarda ayı düşünülebilir, bu gayet normaldir.

Burada dergi çerçevesinde kısaca şunu belirtmeliyiz ki kurulacak yeni bir radikal alternatif parti, iyi bir çekim merkezi olabileceği çerçevede ve sosyalist ideolojiyi sağlıklı bir şekilde savunup yaşama geçirebildiği ölçülerde yeni saflaşmalara da neden olabilecektir, olmalıdır da. Ideolojik belirsizlik ve muğlaklık çok kötü bir şeydir ve son tahlilde burjuvaziye hizmet etmektedir. Kürtlerde de her şey açıkça konulmalıdır. Sosyalistler açıkça kendi düşüncelerini, burjuva ve islami kesimler de kendi düşüncelerini ve programlarını netçe ortaya koymalı ve bunun savunuculuğunu sonuna kadar ama tutarlıca yapabilmelidirler.

Ana hatlarıyla özet olarak sunmaya çalıştığım sosyalist militan bir partinin belli başlı renklerini ortaya koymak, temel ilkelerde netlik kazanmak; elbetteki bu ilkeleri hayata geçirecek kadroların sergileyebilecekleri militan bir örgütlenmenin yaratılmasına bağlıdır ki eğer bu militanlık tarzı tutturulmazsa, teorik olarak savunulan düşüncelerin yaşam bulması düşünülemez. Çünkü, en doğru ve "mükemmel" şeyleri de savunsak, bu sadece yapmak istediğimiz işlerin bir saptamasıdır ve önüne konulan işte başarılı olmak için de bunları pratik yaşama geçirecek örgütlenmenin yaratılmasına ve sürdürülmesine bağlıdır.

Kaynakça:

1. F. Castro, Devrim İçin Sav. kom. Den.
2. V. I. U. Lenin, Sol Kom. Bir Çok. Hast.
3. Zeki Adsız (K. Saleh), Ulusal Sorun, Askeri Strat. kon.
4. V. I. U. Lenin, Ne Yapmalı
5. J. Stalin, Leninizmin Sorunları
6. E. C. Guevara, Savaş Aıları, aktaran K. Saleh
7. Vo Nguyen Giap, Halk Sav. Askeri Sant.
8. Lenin'den aktaran Stalin, age.

DEP MECLİSTEN ÇEKİLMELİ VE KÜRDİSTANLI TÜM GÜÇLER TEK SES HALİNDE MÜCADELEYİ YÜKSELTMEYELİDİR!..

Çağımızın en barbar devleti olan sömürgeci TC. yıllardır kuzey Kürdistan'da sürdürdüğü sömürge savaşına ve Kürdistan ile Türkiye halklarına karşı uyguladığı devlet terörüne yeni bir halka oana ekledi. 2 ve 3 Mart tarihlerinde TBMM'de dokunulmazlığı kaldırım hızıyla kaldırılan DEP Genel Başkanı Diyarbakır Milletvekili Hatip Dicle, DEP üye ve yöneticilerinden Diyarbakır Milletvekili Leyla Zana, Mardin Milletvekili Ahmet Türk, Muş Milletvekili Sırrı Sakık, Şırnak Milletvekili Orhan Doğan ve Selim Sadak ile bir süre önce DEP'ten ayrılan Şırnak bağımsız Milletvekili Mahmud Alınak ve RP'den ayrılan Milletvekili Hasan Mezarıcı; dokunulmazlıkların kaldırıldığına dair Meclis kararı henüz resmi gazetede yayınlanmadan ve adları geçen Milletvekillerinin bir hafta içinde Anayasa Mahkemesine yasal itiraz hakları bile kullanılmadan, apartopar işkenceci polisler tarafından gözaltına alındılar.

Türkiye kamuoyunda "Yüce Meclis" olarak lanse edilen TBMM, yaşanan bu son olayla birlikte, gerçekte Millet'in en "Yüce" meclisi olmadığı, sömürgeci tekelci Türk burjuvazisinin gerçek anlamda bir formalite bürosu olduğu ve bunun da MGK ve GK'ya bağlı çalışıp icraat gösteren bir yer olduğu açıkça ortaya çıktı. Mecliste yaşanan bu büyük siyasal skandal; Türkiye'de gerçek anlamda silahların egemen olduğu; yasama, yargı ve yürütme organlarının birer formaliteden ibaret ve tamamen asker'in ve polisin denetiminde olduğu bir kez daha ortaya çıktı.

Genel Kurmayın tamamen bir piyonu durumunda olan hükümetin ve onun başı Çiller'in özellikle son günlerde verdiği demeçler, miting meydanlarında ezan ve bayrak naraları eşliğinde attığı nutuklar; Kürt halkına karşı yürütülen savaşta seferberlik halinde olan TC'nin her cepheden saldırıya geçtiğinin açık belirtileridi. Ancak bu hedefi saptırmak ve kamuoyunun dikkatlerini başka yön- lere de çekebilmek için; sözümona Hasan Mezarıcı denilen piyon bir profakasyon aracı olarak kullanıldı ve onun dosyası da Kürt Milletvekilleriyle birlikte işleme sokuldu. Çünkü yüzlerce, binlerce Hasan Mezarıcıları yaratan bizzat düzenin kendisidir. Bu tür senaryolarla Kürt halkına ve onların oylarıyla meclise gelen Milletvekillerine karşı işlenen alçakça girişimler, cinayetler ortbas edilemez. Çünkü aynı devlet ve onun batağa saplanmış düzen partileri, Türkiye'de "laik"liğe ve Atatürk'e cankurtaran sınıdı gibi sarılırken; Kürdistan'da tabela partileri durumuna

geldiklerini görerek RP'ni alternatif olarak öne sürüyorlar. Bunların ikiyüzlü, sahtekar ve alçakça oyunları ve tüm çabaları, halklarımızı kandırmaya ve kendi baskı düzenlerini sürdürmeye yetmeyecektir.

Topyekun sömürge savaşının bir uzantısı olarak sahneye konulan tüm oyunlar aşamalı olarak birbirini tamamlıyor. Aslında bunun bir parçası, geçen yıl Batman'da öldürülen DEP Milletvekili Mehmet Sincar olayıyla birlikte sahneye konulmuştu. Kontr-gerilla'nın alçakça saldırısı sonucu öldürülen M. Sincar'ın cenazesine bile devlet el koydu. Sincar'ın şahsında sıkılan kurşunlar, onbinlerce Kürt seçmenine ve genelinde de DEP şahsında milyonlarca seçmene sikildi. O olay bile tek başına, artık DEP Milletvekillerinin Sine-i Millete dönme aşamasına geldiğini sergiliyordu. Geline aşamada ise; DEP'in artık, mevcut olan sömürgeci burjuva yasalarının da ırzına geçilerek işlevsiz hale getirilen Mecliste kalmalarının bir anlamı kalmamıştır. Halkımızın ulusal bağımsızlık ve Özgürlük mücadelesine çokyönlü bileşkelerin momentini yakalamak tarihi bir görev ve sorumluluk olarak önümüzde duruyor. DEP, bu tarihi kararı verip Meclis dışında ve mevcut demokratik kuruluşlarla da ortaklaşa çok geniş yelpazeli mücadelesini sürdürerek; mevcut düzen partilerinin yapısal olan ekonomik ve siyasal krizlerini daha da derinleştirebilir ve kokuşmuş düzeni tamamen çıkmaza sokabilir. Ancak bu konuda görev, salt DEP'e düşüyor kuşkusuz. Kürdistanlı tüm siyasal güçler, demokratik kurum ve kuruluşlar, aralarındaki kimi çelişkileri de bir tarafa bırakarak; ulusal bağımsızlık ve özgürlük ekseninde devrimimizin genel çıkarları önde tutularak ve dar grup çıkarları bir tarafa bırakılarak, yaşamın tüm alanlarında sıkılmış bir yumruk gibi, tek bir ses halinde mücadeleyi yükseltmeleri göreviyle karşı karşıyadırlar. Bu görev ve sorumlulukla hareket edildiğinde; düşmanın topyekün saldırıları ve imha politikaları göğüslenilebilir. Bu görev ve tarihi sorumluluklarımızı yerine getirmek için tüm güçlere ileri diyoruz!..

4 Mart 1994

Tevgera Sosyalist a Kurdistanê(TSK)

BASIN AÇIKLAMASI

1993 Mayıs'ında kurulan ve Parlamento'da 16 üyesi bulunan DEP'(Demokrasi Partisi) yönelik saldırılar sürüyor. 2 Şubat günü DEP Milletvekillerinden Ahmet Türk, Leyla Zana, Hatip Dicle, Sırrı Sakık, Orhan Doğan, Selim Sadak ve bağımsız Millet-

vekili Mahmud Alınak'ın dokunulmazlıkları Parlamento'da oylanarak kaldırıldı. Aslında bu karar MGK tarafından aylarca önceden alınmıştı. Devletin tüm resmi ve gizli güçleri aylarca anti-DEP ve anti-Kürt kampanyası yürüttüler. Şimdiye kadar aralarında bir milletvekili ve yöneticilerinde bulunduğu 70'in üzerinde DEP üyesi öldürüldü. DEP'in bir önceki Genel Başkanı tutuklandı. Binlerce üye ve yönetici gözaltına alınarak işkence edildi, tutuklandı. 20'yi aşkın il ve ilçe binası bombalanarak kullanılmaz hale getirildi.

Türkiye'de özlenen barış ortamının yaratılması ve demokrasinin kurumsallaşması için çalışan DEP'in bu yöndeki çabaları devletin gizli ve açık güçleri tarafından teröze edilerek bastırılmaya çalışıldı. DEP 27 Mart'ta yapılacak Belediye seçimlerine girdiği takdirde Kürt halkının gerçek iadesi ortaya çıkar endişesiyle Güvenlik güçleri Kürdistan'da DEP'in güçlü olduğu yerlerde operasyonlar düzenlediler, halkı ölüme tehdit ettiler. Son 45 günde DEP'in 6 il ve ilçe binası bombalanarak 7 parti yöneticisi ve üyesi öldürüldü. Parti Genel Sekreteri silahlı saldırıya uğrayarak ağır yaralandı. Genel Merkez bombalanarak kullanılmaz hale getirildi. Bu olayda 1 kişi öldü 17 kişi yaralandı.

DEP'in AGİK'e başvurusu ihanet olarak değerlendirildi. Türk devleti Kürt halkının önündeki yasal-demokratik mücadele kanallarını tamamen kapatarak, Kürt sorununun çözümü için şiddet yolunu dayatmak politikasını güdüyor. Şimdiye kadar 900 köyü ve yerleşim yerini yakıp, yıkarak halkı göçe zorlayan Türk devleti, halihazırda ordusunun 1/3'ünü Kürdistan da bulunduruyor.

DEP milletvekillerinin dokunulmazlıklarının kaldırılması ve DEP'e yönelik şiddet politikaları, Kürt sorununda demokratik ve barışçı çözüm yollarını ortadan kaldırmaya yönelik darbelerden biridir.

İsveç'teki duyarlı kamuoyuna sesleniyoruz! Kürt halkının varolma mücadelesini her türlü zorbalık ve şiddet yöntemleriyle bastırmaya çalışan Türk devletini ve işbaşında bulunan hükümeti protesto edin!

Türkiye'de turist olarak bırakacağınız her öre, yapacağınız her yardım, silah olup halkımıza yönelmekte ve yeni cinayetlere yol açmaktadır.

Batı kamuoyunun suskun kaldığı her gün, onlarca Kürdü katletmek için Türk devletine cesaret vermektedir.

Sesinizi yükselterek Kürt halkının meşru taleplerinin yanında yer alın.

07/03/1994

**Hevgirtin-KDP, KAWA, PRK
(Rizgarî), PRNK, PSK, RNK-
KUK, Têkoşîna Sosyalîst, TSK,
YEKBUN- İsveç Komiteleri**

MART AYI'NDAKİ GELİŞMELER VE SÖMÜRGEÇİ T.C'NİN ÇIKMAZI

Lokman POLAT

Mart ayı çok yoğun bir şekilde değişik olaylarla geçti. Kürt ulusal davası açısından, sorunun uluslararası gündemde yoğun bir şekilde tartışılması için önemli gelişmeler oldu. 6 DEP milletvekilinin dokunulmazlığının kaldırılması ve apar topar gözaltına alınmaları, iki hafta sorgudan geçirmeleri ve sonunda tutuklanmaları Avrupa kamuoyunda büyük tepkilere neden oldu. Sömürgeci Türk devletinin anti-demokratik, baskıcı uygulamalarına karşı yoğun protestolar yapıldı. Avrupa Parlamentosu, Suriye parlamentosundan 50 parlamenter ve Güney Kürdistan parlamentosu Türk devletini protesto etti. Belçika'da yapılan Kuzey Kürdistan Konferansı ve PKK Genel Sekreteri Abdullah Öcalan'ın şartlı ateşkes önerisi Türk devletini uluslararası alanda daha çok sıkıştırdı.

Tansu Çiller, verdiği bir demeçte Newroz'u "Nuroz" yapıp onu gelecek yıl resmi bayram olarak kutlayacaklarını belirtti.

Kürtlerin birlik, başkaldırı, direniş ve diriliş geleneği olan Newroz; binyıllardır Kürt halkı tarafından bayram olarak en zor şartlar altında kutlanmaktadır. Newroz kutlamaları için binlerce Kürt devrimci ve yurt-severi sömürgeciler tarafından yakalanıp hapse atılmaktaydı. Newroz kutlamaları kanla bastırılmaktaydı. T. Çiller'in seçim taktiği olarak ortaya attığı Newroz'u resmi bayram yapma söylemi, Kürt ulusuna karşı bir saygısızlıktır. Newroz'u gerçek özünden saptırmaktır. Türk ırkçı, faşist ve şoven kesimlerin Newroz'u Türklerin Orta Asya'dan-Ergenekon'dan- çıkış günü, bir Bozkurt bayramı olarak göstermeye çalışıp, ona sahip çıkmaları bir sahtekarlık örneğidir.

Bu yıl da Kürt halkı Ulusal Bayramı Newroz'u anlamlı bir şekilde kutladı. Kürdistan'da halk Newroz'u evinde kutladı. Bu tür kutlama, özünde sömürgeci T.C'yi protesto etmenin bir biçimiydi. Kürdistan'da birkaç yerde ise sömürgeci faşist devlet güçleri ve onların işbirlikçileri ve paralı askerleri hain korucular, Newroz'u "Nuroz" olarak, özünden boşaltarak

göstermelik bir şekilde kutladılar.

Kürdistan'da halk Newroz'u evinde kutlarken, metropollerde(Ankara, İstanbul, İzmir vd.) ve Avrupa ülkelerinde geceler düzenlenerek, sokaklarda Newroz ateşleri yakılarak özüne uygun bir şekilde Newroz'u zulme karşı bir başkaldırı günü ve direniş sembolü olarak kutladı.

Alman hükümetinin Newroz gösterilerini yasaklamasını protesto eden Kürt göstericiler ile Alman polisi arasında taşlı, sopalı çatışma çıktı. Kürtlerden ve Alman polisinden birçok kişi yaralandı. Gösterilerde 9 kişi kendisini yaktı. Bunlardan iki Kürt kızı, Bedriye TAŞ ile Nilgün YILDIRIM ve 44 yaşındaki Kürt Müslüm SAĞLAMCA kurtarılmayarak öldüler. Fransa, Pariste de Kürt esnaflar kepeng kapatarak, dükkanlarının kapısına:«Türk devletinin Kürt halkına yönelik katliamlarını protesto etmek ve ulusal bayramımız Newroz'u kutlamak için kapalıyız.» afişlerini astılar.

Birlik sürecini başlatan KUK, TSK ve YEKBUN Almanya'da ortak Newroz gecesini düzenlediler. Bu üç örgüt ortak bir Newroz bildirisini geniş bir şekilde kitlelere dağıttılar. Değişik ülkelerde kutlanan Newroz gecelerine üç örgüt imzalı ortak mesaj gönderdiler.

Mart ayında Avrupa'dan Kürdistan'a giden bir çok gözlemci heyet yoğun baskılarla, hatta dövülme olayıyla karşılaştılar. KUK, YEKBUN,TSK'nin ortak Newroz bildirisinde T.C'nin baharda bir katliam hazırlığı içerisinde olduğuna dikkat çekilmişti. Avrupa'dan giden heyetler(Almanya, İsviçre, İsveç, Hollanda, Belçika, Fransa vd.) örgütlerimizin katliam savlarını doğrulamaktadırlar. Kürdistan'a giden Almanya Heyetleri koordinasyon merkezi şu açıklamayı yaptı:«... Almanya heyet üyelerinin pasaportlarına el koydular. Bir otel içinde tutuluyorlar... Heyetin hareket etme imkanları kesildi.. İsviçre'den giden heyeti gözaltına aldılar... Güney Almanya'dan giden bir heyet VAN'a varınca zorla Ankara'ya geri çevrildi. Ve bazı üyeler devlet güçleri tarafından dövüldü.»

Yapılan açıklamada,Türk devletinin heyetlerin bölgedeki incelemelerine

izin vermemelerinin nedeninin Kürt halkına karşı hazırlanan saldırı planlarının dünya kamuoyundan saklama çabası olduğu belirtildi. Açıklama şu şekilde son buluyor:«Devletin geliştirdiği saldırı çabalarının başka bir göstergesi de son haftalarda bölgedeki askeri güçlerin sayısını 300 binden 450 bine yükseltmesidir. Dünya kamuoyunu ve basınını, Türk devleti'nin bu tür uygulamalarını şiddetle kınamaya çağırıyoruz. Kuzey Kürdistan'a gönderilen enternasyonal heyetlerin görevlerini yerine getirmelerini sağlamak için çaba gösterebiliriz.»Sömürgeci T.C. katliam planlarını dünyadan gizlemek için yoğun çaba sarf ederek, Avrupa'dan giden heyetlere baskı uygulamaktadır. T.C'nin bu tutumu aynı zamanda onu uluslararası arenada bir çıkmaza sokmaktadır. Sömürgeci T.C., Kürt ulusal sorunu karşısında, her alanda sıkışmaktadır. Bir açmaz içersindedir. Mart ayındaki gelişmeler, sömürgeci T.C'nin çıkmazını bir kez daha gözler önüne serdi.Sömürgeci T.C'nin dış itibarı her geçen gün düşüyor. Ekonomisi tıkanıyor. siyasi ve iktisadi krizi derinleşiyor. Seçimlerden sonra büyük bir zam paketi sırada bekliyor. Döviz krizi ve enflasyon gündemden düşmüyor. Kürdistan'da sürdürülen kirli sömürge savaşı Türk devletini derin bir ekonomik krize sokup, Türkiye'yi dünya devletleri nezdinde yatırım yapılamaz ve kredi verilemez ülke durumuna getirdi. Bu mevcut yapısal sorunlar, Türk devletinin açmazını ve büyük bir çıkmaz içersinde olduğunu, açıkça gösteriyor. Kürt ulusal sorunu çözümlenmeden, Türk devleti hiç bir yapısal sorununu çözümlenemez. Türkiye de demokrasi sorunu Kürt sorununa endekslidir. Kürt sorunu bir tarafa itilerek demokrasiye geçilemez. Kürdistan'da kan akıtarak, zulüm uygulayarak, sahte demokrasi-cilik oyunu oynayanların içine girdikleri çıkmaz, gün gibi ortadadır.

Kürt halkının iradesinin yansımadığı, özgür ve demokratik bir ortamda değil, silahların gölgesinde yapılan anti-demokratik seçimler ile ilgili Héviya Gel'in bu sayısının kapak yazısında değinildiği için burda üzerinde durmuyorum.

YENİ NEWROZ'DA BİRLİK VE MÜCADELE BA YRAĞINI YÜKSELTELİM

Bağımsızlık ve özgürlüğün, birlik ve mücadelenin sembolü olan bir NEWROZ bayramını daha kutluyoruz. Ne var ki halkımız ulusal bayramı olan Newroz'u bu yıl da özgür bir ortamda kutlayamıyor. Özellikle Kuzey Kürdistan'da halkımız tarihinin en kritik ve en zorlu dönemlerinden birini yaşıyor.

Ancak, sömürgecilerin her türlü azgın saldırılarına, vahşetine ve kanlı uygulamalarına rağmen; halkımızın bağımsızlık ve özgürlük mücadelesi her parçada değişik bir seyir izleyerek ve yeni Newroz ateşleriyle tutuşarak devam ediyor. Geçen yıllarda olduğu gibi bu yıl da halkımız, hiç bir şeyin özgürlükten ve bağımsızlıktan daha değerli olmayacağı bilinci ve inancıyla, silahların gölgesinde ve ağır bedellerin pahasına da olsa Newroz Bayramı'nı kutluyor ve kutlayacaktır.

TC, halkımıza topyekün bir savaşı dayatmış bulunuyor. Uluslararası alanda ciddi bir tepki görmeyen TC, "sınır" ötesi hareketlerle, bu imha savaşının boyutlarını Güney ve Doğu Kürdistan topraklarına kadar uzatmış bulunuyor. Uluslararası alanda onay gören bu sessizlik ortamında, TC, halkımıza yönelik "sonuç alıcı" toplu bir imha savaşının yoğun hazırlıkları içindedir. Bu bahar aylarında halkımız çok ciddi tehlikelerle karşı karşıyadır. Mart ile birlikte Türk devleti bu imha savaşını askeri, siyasi ve diğer tüm cephelerde yoğunlaştırmaya başlamış bulunuyor. Altısı DEP üyesi ve biri bağımsız 7 Kürt milletvekilinin dokunulmazlıklarının kaldırılarak, idamla yargılanmak üzere göz altına alınmaları, kural tanımaz bu topyekün sömürge savaşının son bir örneğidir. TC, 7 Kürt milletvekilinin dokunulmazlıklarını kaldırmakla ve DEP'e yönelik uygulamalarıyla halkımızın legal ve demokratik alandaki bu cılız sesini de susturmak, onu her yönden alternatifsiz bırakmak, legal-demokratik mücadele kanallarını da kapatarak, her türlü mücadeleyi "terörizm" ile damgalamak istiyor. Ayrıca, 7'si Kürt ve biri RP eski milletvekilinin

dokunulmazlıklarının kaldırılması ve 2-3 Mart günlerinde TMMM'de yaşanan ve sivil bir darbe niteliği taşıyan bu olayla da; Türkiye'de yasama, yürütme ve yargı organlarının bir bütün olarak GK'ya bağlı olduğu ve TMMM'nin ise sadece göstermelik bir yer olduğu ve Türkiye'nin gerçek anlamda bir asker-polis devleti olduğu bir kez daha gözler önüne serilmiştir. Halkımıza, çağımızın en barbar sömürge savaşını dayatan, ülkemizin bu parçasını adeta kan deryasına çeviren TC'nin bu topyekün savaş dayatması ortamında ve silahların gölgesinde 27 Mart yerel seçimleri yapılıyor. İşte, bu koşullarda, 1994 Newroz'unun anlam ve önemi daha bir artıyor. "Yerel Seçimler" bu ortam ve koşullarda yapılacaktır.

Bu koşullarda maalesef halkımız alternatifsiz bırakılmıştır. Kürdistan yurtsever-devrimci güçlerinin oluşturdukları cephe platformu ortak bir yerel seçim siyasetinde birleşerek halkımıza somut hedefler gösterebilirdi. Bunun olanağı ve koşulları vardı. Bu yoldan sömürgecilerin azgın saldırıları ve sahneledikleri oyunlar göğüslenebilir veya en azından asgariye indirgenebilirdi. Bu yoldan DEP'in içine girdiği çıkmazın önüne geçilebilirdi. Örgütlerimiz, tarafların katıldığı 16 Ocak 1994 tarihli Cephe Toplantısı'nda bu yönde önerici olmuşlardı. Ancak, bu konuda ortak bir tavrın alınamaması ve daha sonra PKK'nın geliştirdiği tek yanlı tavır bu olanağı ortadan kaldırdı. Bu ortamda DEP de misyonunu oynayamayıp seçimlerden çekildi. Açıktır ki, bu konuda en büyük sorumluluk PKK'ya düşüyordu.

Bu yılki Newroz Bayramı'nı daha anlamlı kılan diğer önemli bir gelişme de siyasal birlik konusunda atılan adımlardır. Belli bir süredir çalışmalarını sürdüren örgütlerimiz (KUK, TSK, YEKBUN), sosyalist bir zeminde biraraya gelerek, sürece müdahaleyi hedefleyen sosyalistlerin siyasal birliği yolunda önemli bazı adımlar atmış bulunuyorlar. Diğer sosyalist güçlerin de katılımıyla daha geniş bir siyasal birliğin yaratılması gerektiğine inanan Birlik Platformu-

muz, bunun için yoğun bir çaba içinde olacaktır. Ayrıca, örgütlerimiz, birlik çalışmalarının seyri hakkında ilerde kamuoyuna daha geniş açıklamalarda bulunacaklardır. Sadece bir programda anlaşmak, istenilen düzeyde ve nitelikte sosyalist bir alternatif yaratmaya yetmiyor. Örgütlerimiz, uzun yıllar ayrı yapılarda şekillenen kadroların siyasi birlik çalışmaları sürecinde birlikte çalışarak kaynaşmaları gerektiğine ve örgütsel birliğin böyle bir süreçte daha sağlıklı bir şekilde gerçekleşebileceğine inanmaktadır. Bu durumu dikkate alan örgütlerimiz, birlikte ve ortak iş yapmanın ilk ve somut bir örneği olarak Almanya'da ortak Newroz gecelerini düzenlemiş bulunuyorlar. Örgütlerimiz, siyasal birlik yolunda atılan adımları halkımızın özgürlük ve bağımsızlık mücadelesinde önemli bir gelişme olarak görüyor ve diğer tüm sosyalist güçlerin de bu süreçte yer alabileceklerine inanıyorlar.

Ulusal Bayramımız olan Newroz dolayısıyla halkımıza ve tüm yurtsever güçlere sesleniyoruz:

Bize dayatılan bu topyekün imha savaşında en büyük silahımız, her düzeyde ulusal birlik ve dayanışmamızdır. Ulus olarak var olmak, bize dayatılan bu imha savaşına karşısında onurluca direnmek, özgürlük ve bağımsızlığımızı kazanmak istiyorsak; ulusal birliğimizi pekiştirmek, her alanda ve her düzeyde birlik ve dayanışma içinde olmak zorundayız. Önümüzde bundan başka bir yol yoktur. Bu nedenle, örgütlerimiz, yurtsever-devrimci güçler arasında sürdürülen birlik/cephe çalışmalarının en kısa zamanda sonuçlandırılarak hayata geçirilmesi gerektiğine olan inançlarını, burada bir kez daha belirtmek istiyorlar.

Halkımızın Ulusal Bayramı Newroz Kutlu Olsun!..

**TSK KUK/RNK
YEKBUN**

LI SER BERXWEDANÊN BIRÇÎBÛNÊ

Bawer Delîl

Lî dinê çiqas welatên nijadperest, kolonyalist û cunta faşist hene di hemû yan de li ser gelan zilm û îşkence, ta detî û zordari jî heye. TC jî ji van dewlatan yek e. Dewletek kolonyalist, nijadperest û faşist e. Her du qarekera jî di nava xwe de diparêze.

Dema em li dîroka dinê mêze dikin welatên kolonyalist û faşist li ser gelan de xeynî îşkence û wahşetî tiştêk nekirin. Lê mixabin em cardin kanin wiya bêjin, qat bî qat zêdetir li ser miroven hatiye girtin û di girtixananda tim zêdetir bûye û dibe. Lî dine em kanin cend misal bidin...

Hitler dema dewletan dadigirt, bi hezaran mirov digirt û li wan zilm û eziyet dihate kirin. Bi hezaran mirov dibinê darê zorê de dihatin kuştin. Ew zulûma ku dihate kirin giraniyên wê li ser girti û li ser CUHI dibu. Cuhîyan bi saxi dixistin firnên agir û dişevitandin.

Cardin li wiyetnamê zindaneke bi nav û deng hebû. Jêre digotin Sagon di wir de li ser navê mirovatiye tiştêk nemabû. wiyetnam heta rizgar bû bi hezaran mirovên welatparez li wir bin zilma daran de hate kuştin. Wan îşkencan bi salan dom kir.

Girtixana Evinê ji dema Şah, heta irojî îşkence û dara zorê berdewame. pêşî şah irojî rejîma kevnepîrest wî zordari ye didomine. Piraniyên girtiyan jî kurdin di wî girtixanê de. Îrojî do zedetir eziyet û zilm di wî girtixanê de li ser kurdan tê kirin. Di şertên îslamîyê de keçên nebûye 18 salî û yê ezeb nayî dalqandin; vicarê rejîma kevnepîrest jî ewil dest davete van daviyê jî van darde dikin. Faşistên kolonyalist rejîma Bass a Iraq bi hezaran kurd girtiye û heta ana jî xeber jî 160.000 kurdan nehatiye girtin û kesek nizane hatine kuştin an jî dijin nekifş e.

Cardin dewleta kolonyalist Suriye jî hezaran kurd girtiye; jî pîren wan xeber tune. Meriven girtiyan wek bab û diyên wan jî nikanin herin li wan bipirsin.

Li Şîli, El Salvador, Peru, û hwd. pir cihe dinê jî di girtixanan de li ser girtiyan zilm û îşkence dibe.

Piştê 12 Îlonê 1980 de cunta kolonyalistê faşistê Tirkiye bî darbe hate seri û di demêk pir kin de li Tirkiye û Kûrdistanê zilm û zordarî dest pêkir. Goran daxvaz û armanca xwe yê nijadperestî û kevnepîrestî bi temamê li ser tirk û kûrdan bicî anin û sazûmana xwe ya faşist saz kirin.

Li wir em kanin wiya bînin ber çavan. Kîjan parti û hukumeta Tirk dibe bira bibe cardin jibona me gelê kurd û Kûrdistanê ferq nake, cardin kuştin, darê zorê, wehşetî, koçkirin dibe ew jî politika dewleta tirkan a resmî ye yanî Kemalîzîm. Kemalîzîm, li ser esasiyên inkarkirina kurd û Kûrdistanê hatiye avakirin. Ji bona vi cunta kolonyalistên faşist rûyên xwe yê xwînxwarî hêdi hêdi rohnî kir; li Tirkiye û li Kûrdistanê dest girtina şoreşger û welatparezên kûrd kir. Her çu qasî jî li Tirkiye jî îşkence û zordari hebû; lê belê qasî Kûrdistan nehate kirin. Armanca cunta 12. Îlonê raste raste jî bo Kurd û Kûrdistanê carêk dine jî îstîla bikin, bigrin û tekoşîna gelê kurd bi darê zorê jî holê rake.

Li her aliyên Kûrdistanê dest îşkence û wehşetê kir dewleta tirk. Di bajar, gund û mezran de kurd dihatin girtin û kuştin. Îşkence dewleta tirk li ser kurda dikir di dîroka mirovatiyê de nehatiye kirin. (Dema Hitler jî îşkencên usa nebûye li ser mirovan) Wan zilm û zordariyên ku li ser gelê kurd dibûn bî gotin û nivîsandinê nayî ziman.

Belê li Tirkiyê jî zilmêk di bû, li wîya ser şoreşger û demokrata tenê hebû. Li gundê Tirkiyê van zilm û wehşetî nehate kirin. Li kûrdistanê, jî bajara bigrin heta serê çiya ev zordestî dihate kirin. Vana jî baş rê me dide kû ji bona çî û jibo kîja sebebê ev darbe bûye. Bi hatina cuntayê gelên tirk û kurd bêdeng man li dijê cuntayê muxalefetê paştava avêt û bêdengiyêk mirinî bi mualefetê girt. Kesêk li hemberê cuntayê tekoşînêk firehetî nekir vê rewşê cesaretêk mezin da cuntayê. Cunta jî zordarî û zulma xwe roj bi roj zêde kir. Bi hezaran kes hate girtin û hemujî di nav çerxên îşkenceyan de derbas bun. Sedan welatparezên kurd di bin van îşkencandê şehit ket, bi hezaran jî seqetma. Piraniya girtiyan kurd li Diyarbekirê (5 nolu) hate topkirin.

Demêk derbasnebu cunta veşerîya ser girtixana û girtiya. Li girtixanade kesên li hemberê cuntayê û politika wî yê ser girtixanade derdiketin birin hucra û yanî kouşa kir hucre.

JÎ BO ÇI GIRTIXANE?

Bi hezaran şoreşger û welatparezên Kurd di destên cuntaya faşist de êsîrbûn. Li derva jî mixalefetek bê deng ma bû. Di man mirovên girtî. Ger cuntaya faşist girtî û girtixaneyan bîna rê, di şexsê wan de tîrsek pir mezin û giring, zilmêk bi nav û deng carek din jî bixe nav gelê Kurd.

Piraniya mirovên girtî mamoste, doktor, ewûqat û xwendevan bûn; di civaka Kurdî de mirovên zane û bîrewer bûn. Bê şik dewleta Tirk politika xwe ya girtixanan û girtiyan kiribû du beş; beşek jê girtiyan Tirk, beşa din jî yê Kurd bûn. Zilm û zordariyên ser girtiyan Kurd qat bi qat zêdetir bûn. Di dîroka dewleta Tirkiyê de ev ne cara yekem bû; dema ku di sala 1960 an de darbe bû, hemû girtiyan berdan lê 49 welatparezên Kurd di zindanan de hêştin. Efû ya 74 an jî hemû girtiyan carek din berdan lê welatparezên Kurd di dawîya hemûyan de hatin berdan.

Di sala 1991 meha nîsanê de qanûna esasî ya "anti-terör" hat qebûl kirin û piraniya girtiyan Tirk hatin berdan, lê mixabin di sa girtiyan Kurd nehate berdan û hin jî di zindanan de ne. Di girtigehan de teslîmbûn û berxwedan bi hev re dimeşîya. Girtiyan di girtixanan de serê xwe jî ber îşkenceya dewleta Tirk nedidan alî û heta jî wan hat teslîm nebûn. Dem bi dem berxwedana xwe dom kirin. Bi dehan mirovên welatparezên Kurd di bin van îşkenceyan de hatin qetilkirin; hinek jî wan li hember dewleta Tirk û barbarîya wan berxwedanek mezin li dar xistin û canê xwe di rîya berxwedanê de xwe wek protesto fida kirin.

Dom dike

ŞİİR – HELBEST

JI DILBIXWÎN ÇEND HELBEST

NALÎN

Agir berdan dilê m' dayê
Ez şewitandim
Ez şewitîm bûme xolî
Xolî ya bin darê
Dar geşbûn, lê lê dayê
Bi xolîya min daye.

Wan ez kuştim bi gulla
Xwîna min rijî
Xwîn herikîm, lê lê dayê
Çûma bin gulê
Gul geş bûn, lê lê dayê
Bi xwîna min dayê.

WELATPARÊZÎ

Ezê herim ser çîya
Ji bûy gelê bindestan
Dayê bi min şa bibe
Bê; lawê min bu gerîlla.

Li dîrokê mêzekin
Zilma neyar bibînin
Wan e destê zilmdaran
Dayê ezê bişkînim

Va davekî wek xwîn e
Haq û namûsa me ye
Rojê bi me sekinî
Va şera şerê me ye.

Serê şûra da danan
Ji bîr nekin Helepçe
Tirk-Ereba tev kuştin
Daye gelê Kurdistan

Rabe gerîlla rabe
Welatê me xelaske

Li hemberê kedxwaran
Ala serxwebûnê rake
Tim li ser dane tirs e
Gelo çîye? Qet napirse
Rabe êdîn tu jî serxwe
Bes e heqê xwe bixwaze

LEYLA KASIM

Leyla Kasim
Qet tu nebêj " Ez bêkes im "

Heyfa te neyar bernadin
Em Kurd ji wan ra bes in.

Leyla Kasim, tu jina Kurd î
Jinê Kurd ra tu rêber î
Tu li dijî ketxwaran
Jinê Kurd ra bûyî sembolî.

Bi mirina xwe dijînî
Dîroka da tu nîşan î
Her sersala ku tu lê mirî
Emê te di bîra xwe bînî.

GIRTIN

Girtîye, girtîye
Dijmin girtîye
Welatê me dest me girtîye
Me çima pişt hev negirtîye
Neyar nav xwe dernexistîye

Ewî weng e
Vayî weng e
Hemberê kê şer dikine
Bo çi we hing fahm nakine
Dest hev de neyar derxîne

Ma ew bi xwe wir da
nekişîne
Tu xwe vir da mekşîne
Bi yekîtiyê sifke barê jînê
Bira hûn vê nizanin-
Tenêbûnê me ra çi bînê.

YILMAK YOK DİREN YOLDAŞ

Karanlık gecelerde kurşun
sıkıldı
Kafa taslarına duvar örüldü.
Ölümden korkar diye hesap
görüldü
Bozdular hesabı savaş esirle-
ri
Kimileri çekildi sehpalara
Kimileri dilim dilim edildi.
Can veriyor alev alev yana
yana
Yılmadı yürüyor savaş esirle-
ri

Cihan
Amed Zindanı-Kurdistan

EZ KURDIM KURD

Xem û kul nine
Ev îşkence û zulûm
Birçî û tazî bun
û
Mirin
Xemilî gul bi pelê sor
Kendal û çîyan xemilî bi
nergiz
Bira şînbibê
lî ser qebra min
Xem nake
Ez kurdim , kurd
Dî hûcra tarî de
Bî sere xwe mayin
Xem nine
lêdan û îşkence
Karnake li ser mejiyên min
Li derve
serin çîyan
û

girtîxana de
Ji bona kûrd û Kûrdistan
Can ê min bila feda be
Xem nake mirin
Ez kûrdim kurd

Bawer DELÎL

ALA KURDAN

"Her neteweyek xwedî alekê ye. Al, sembola neteweyê ye. Her netewe bi ala xwe tê naskirin. Di civîn, konferans û pêşbirikên sporê yên navneteweyî de, her kes û komik bi ala xwe beşdar dibe.

Ala me Kurdan jî heye. Ala me rengîn e. Ji ber vê yekê jî, em ji ala xwe re dibêjin "ala rengîn". Rengên ala Kurdan ji jor ve ber bi jêr sor, spî û li ser spî jî wêneya rojê bi rengê zer heye. Li herî jêr jî, rengê kesk heye. Yanî ala Kurdan ji rengên sor, zer, spî û kesk çêbûye.

Her rengêk sembolek e. Rengê sor sembola dîroka Kurdistanê ye. Xwîna şehîdan e. Sembola rojê pêş e. Rojê ronahî û xweşiyê ye. Di Kurdîstanê serbixwe de, di nav aşî û aramiyê de jîyan e. Jiyana wêkhevîyê ye. Kesk jî, sembola dewlemendiya xwezaya (natura) Kurdistanê ye. Rengê kesk sembola deşt, çiya, ax û avbaya Kurdistanê ya bi ber e.

Wek her neteweyî, em Kurd jî, bi ala xwe serbilind û serfiraz in. Ew sembola welat û neteweyê me ye."

Ev nivîsa li jor, me ji rojnama hefteyî "Welat" hejmar 105 girt. Nivîs bê îmze ye, yanî rojnama Welat girêdide. Li keleka nivîsê wêneya Ala Kurdan heye û di binê wê de jî nivîsandine ku alê «Boyax bike». Li ser ala Kurdan tiştên ku rojnama welat nivîsandîye hemû jî rastin û em jî pêra ne.

Lê, gotin û kirin hev û du nagrin. Hetanî nûha (û xwîya ye ji nûha pê ve jî) ew dîtînen ku rojnama Welat li ser rêça wê bû, vê alê wek ala Kurdan qebûl nedikirin. Li gor wê dîtîne ala Kurdan, amblema ku ERNK wek simbol bi kar tîne ala Kurdan e. Ew her tim li dij ala Kurdan derdiketin. Di karên pratîk de, di meşan de, mineqêşe li ser pîrsa ala Kurdan derdiketin. Alîgirên PKK an ERNK digotin: «Em vê alê wek ala Kurdan qebûl nakin. Loma jî divê ev al di meşan de li pêş nebe.» Li Munîhê, di civîna "Li ser rewşa çapemeniya Kurdî li

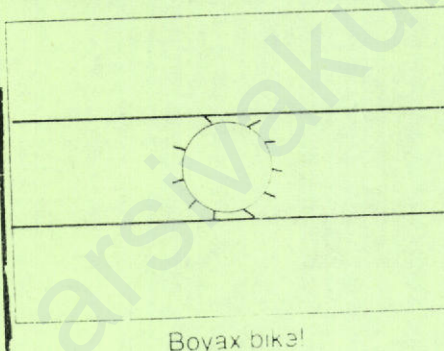
"Ala Kurdan, ji jor ber bi jêr ve, ser hev, sor, sipî û kesk e, di nava wê de roj diçirise."

Celadet Alî Bedirxan-Hawar No:9/1932

"... Al îro jî tê zanîn. Sor, sipî û kesk, li ortê jî rojek zer. Sembola reng û roja li ser alê jî weha ye; sipî, aşîfî ye, sor, xwîn û şoreş e, kesk bereketa Kurdistanê û Mezopotamyayê ye. Roj jî sembola dîne millî ye Kurdan Zerdûştî ye..."
Musa Anter; Hatîralarim-Rûpel:61

"Ala Kurdan
Ronahîya dil û çav.
Diyariya dê û bav
Pêşîra wê roj û tav
Spehîtiya ax û av
Ala Kurdan ser be ser
Sor û gewr e kesk û zer"

Dr. Kamûran Bedirxan-Hawar No:8

Boyax bike!

"Ala rengîn
Kesk û sor û zer e
sipî û gewher e
nîşana zafer e"

"Ala Kurdan di nav rok
Çi bedew û bi heybet
Bi çar reng î, rengên te
Çi delal û çi xweşkok

Xêzek kesk û xêzek sor
Nav sipî û nîvek zer
Keskesor e, bi roj e
Ev li jêr û ew li jor"
Herekol Azîzan-Hawar
No:5

Tirkîyê" ku ji aliyê Komîteya piştgirîya Kurdistanê hatibû amadekirin, li ser navê Ozgur Gundem Selhatin Çelîk bejdar bûbû û gotibû "Ku hûn vê alê ranekin ez napeyivim."

Di her çar perçên Kurdistanê de xeynê PKK'ê hemû partî û rêxistinên Kurdan vê alê, ala Kurdan ya neteweyî qebûl dikin. Tenê PKK vê alê wek ala Kurdan a neteweyî qebûl nake.

Tu Netewe bê al nabe. Ev rastiyêk e. Wek ku rojnama "Welat" jî nivîsandîye, «Her neteweyek xwedî alekê ye. Al, sembola neteweyê ye.»

Amblem, an sembola rêxistinêkî xêzikî û girseyî nabe ala neteweyek. Divê PKK (Û ERNK) dev ji vê xeletiyê û şaşiyê xwe berde. Ew jî wek partî û rêxistinên her çar perçeyê Kurdistanê ala Kurdan (ya ku roj di nav de ye) wek ala Kurdan a neteweyî qebûl bikin.

Di cîyê de dibêjin Kurdistan yek e, em sînorên sînî qebûl nakin, divê Cepha (Enîya) neteweyî çê bibe, Konsey û Kongra neteweyî çê bibe, û di cîyêkî din de amblema (sembola) ERNK ya ku Stêrk di nav da ye, wek ala Kurdan a neteweyî bidin pêş, nabe! Divê gotin û kirinên wan hev û du bigrin.

Her çiqas rojnama "Welat" bê îmze ala Kurdan a neteweyî weşandîye jî, Em dizanin dîtînen PKK û ERNK yên fermî (resmî) jî bo alê nehatiye guhartin. Lê, divê bê guhartin.

Em li ser dîroka ala Kurdan nasekin. Birêz Mehmûd Lewendî, li ser alê nivîsekî lêkolînî di kovara Armanç û rojnama Azadî de weşand. Nivîsekî rast û hêja bû. Loma jî, hewce nake ku em li ser vê mijarê dûr û dirêj bisekinin. Divê mirov berpirsiyariya xwe bizanibe. Û di serî de jî divê PKK û ERNK berpirsiyariya xwe bizanibin. Ji bo ala neteweyî, bila dev ji dubendiyê berdin.

Kurd yek in
Ala wan jî yek e!
Bijî Ala Rengîn
Bijî Kurd û Kurdistan

Yazışma Adresi:
Ramazan ÖZDEMİR -Postlagernd 4132-Muttenz.-SCHWEIZ
Baskı: Baran Trykeri-1994-Stockholm

POSTGIRO-KONTO
505-30-216430- Schweizerische
VOLKSBANK- BASEL-SCHWEIZ